

Peter V.
Brett
Jádro

Jádro

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Peter V. Brett

Jádro – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Peter V. Brett

Jádro

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

The Core

Copyright © 2017 by Peter V. Brett

Ward artwork designed by Lauren K. Cannon, copyright Peter V. Brett All rights reserved.

Translation © Miroslava Polová, 2018

Cover © Larry Rostant, 2018

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018

ISBN 978-80-7553-515-3 (tištěná verze)

ISBN: 978-80-7553-556-6 (e-pdf)

ISBN 978-80-7553-557-3 (ePub)

ISBN 978-80-7553-558-0 (mobi)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Peter V.
Brett
Jádro

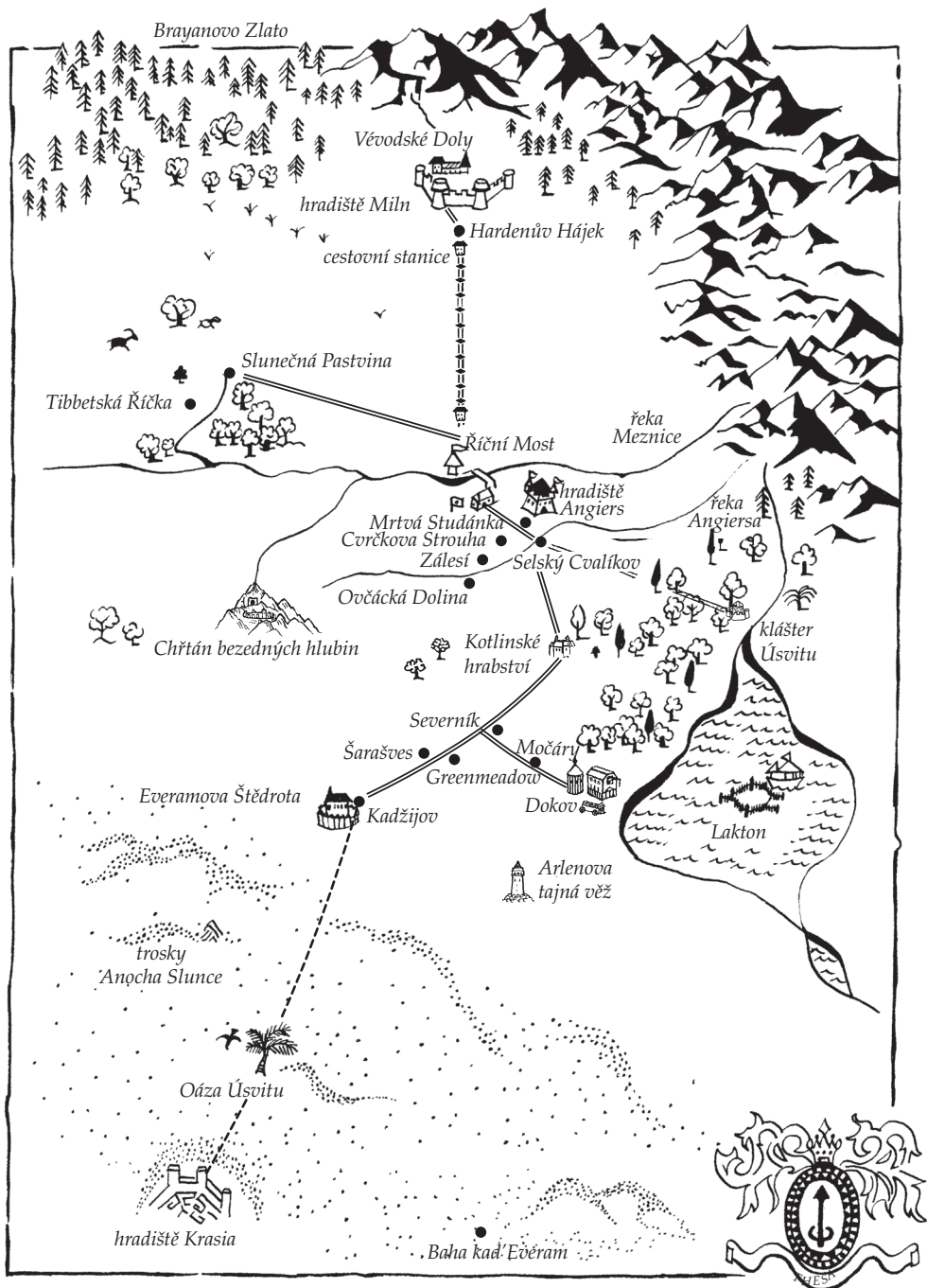
Peter V.
Brett
Jádro

Stanislav Juhaňák – TRITON

Jádro je dílem fikce. Jména, postavy, místa i události jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo jsou používány fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, až žijícími či zemřelými, nebo místy je čistě náhodná.

*Pro Sirénu Lilith,
která už mi nesčítanými způsoby mění život.*

Mapu dle Andrewa Ashtona překreslila Markéta Adamová.

Prolog

Žalářníci

334 p. N.

„Bude rojení.“

Alagai Ka, démonský Choť, promluvil ústy lidského raba, toho, jenž se nazýval Šandžat. Teď už byl Choť spoutaný a ležel v silovém kruhu, ale předtím se mu podařilo rozbít jeden zámek, a než se jeho vězňatelé vzchopili k činu, tak si toho raba podmanil.

Ze Šandžata se zlomenou vůlí zbyla jenom loutka a Choť si užíval utrpení, které tím působil svým vězňatelům. Hýbal rabovými nohama a seznamoval se s jeho tělem. Lidský rab nebyl tak užitečný jako měňavec, ale byl silný a vyzbrojený primitivními zbraněmi pozemského stáda a měl k vězňatelům citové vazby, jichž mohl Choť využít.

„Co to má, do Jádra, znamenat?“ dotazoval se ostře Průzkumník. Ten, kterého ostatní nazývali Arlenem nebo Par'chinem. Měl na druhé velký vliv, ale doopravdy je neovládal.

Choť si našel přístup do rabova mozkového centra řeči a čím dál plynuleji ovládal ty primitivní skřeky, které se mezi lidmi pokládaly za dorozumívání. „Královna bude brzy klást.“

Průzkumník se zahleděl rabovi do očí a založil si ruce na hrudi. Chrany vepsané inkoustem do kůže mocně tepaly. „To vím. Ale co to má co dělat s rojením?“

„Mne jsi zajal a mé nejsilnější bratry jsi zabil,“ odpověděl Choť. „Na mozkovém dvoře nezbyl nikdo natolik mocný, aby zabránil mladým královnám vycucat své matce magii a dospět.“

Průzkumník pokrčil rameny. „Královny se přece pozabíjejí navzájem, ne? Přímou tam, kde se vylíhly, přičemž ta nejsilnější převezme úl. Lepší čerstvě vylíhla královna než dospělá.“

Zatímco Choť vytrvale upíral rabovy oči na Průzkumníka, vlastním zrakem pozoroval aury ostatních přítomných v místnosti.

Následník – ten, jehož nazývali Jardirem – vyzbrojený pláštěm, kópím a korunou Mozkovraha, byl samozřejmě nejnebezpečnější. Choť v řetězech a v chránovém kruhu by měl pramalou šanci, kdyby se Následník rozhodl ho zabít, a zotročení Šandžata už tak Následníka rozlítlo na nejvyšší míru.

Ale Následníka zrazovala jeho aura. Nakolik toužil Chotě zabít, přece jen ho potřeboval živého.

Zajímavější byla citová pavučina spojující Následníka s Průzkumníkem. Láska i nenávisť, rivalita i respekt. Vztek. Pocit viny. Byla to výbušná směs a Choť ji s potěšením zkoumal. Následník prahnul po vědomostech. Průzkumník mu toho ještě hodně neřekl a Následníková aura sršela vzteky, že si má nechat někým velet.

Méně předvídatelná byla Lovkyně, ta, již nazývali Rennou. Ta živelná samička žhnula nakradenou jádrovou magií a její tělo bylo poseto silovými chránami. Nebyla tak zkušená ve využívání své moci a zároveň byla schopná zaútočit bez rozmyslu. Krotila se, ale měla v ruce zbraň a byla připravená zaútočit při prvním náznaku, že se něco chystá.

Ten poslední rab byla samička, Šanva. Stejně jako jeho loutka, ani ona neměla žádnou valnou magii. Kdyby byla nezabila svými zbraněmi démonského prince, byl by ji Choť zavrhl jako bezvýznamnou.

Ale i když byla Šanva tou nejslabší z jeho vězňů, měla zřejmou aura. Choťova loutka byla jejím otcem a Šanva sice měla silnou vůli, díky níž si udržovala povrch aury v klidu, ale vespod, vespod se její duše svíjela v bolestech. Moci tak Choť rozlousknout její lebku a zahryznout se do měkké tkáně jejího mozku, to by si na té paměti pochutnal.

Choť přiměl loutku k smíchu, aby upoutal lidskou pozornost na raba místo na sebe. „Ty mladé královny ani nedostanou příležitost mezi sebou bojovat. Vzhledem k tomu, že žádný z mých bratří není natolik silný, aby ovládal ostatní, tak si každý nějaké to vajíčko ukradne a prchne.“

Na to se Průzkumník na okamžik odmlčel, začínalo mu svítat. „Založí si hnězda po celé These.“

„S tím už nepochybně začali.“ Choť nechal loutku máchnout kopím a lidské oči to dle očekávání sledovaly. „Tím, že mě tady držíš, odsuzuješ k záhubě vlastní plemeno.“

Choť nenápadně pohnul svými řetězy, jestli nenajde nějaké slabé místo. Chrany vyryté do kovu pálily, šátraly po jeho magii, ale Choť si svou moc pečlivě střežil. Jeden zámek už rozbil a jednu končetinu si osvobodil. Kdyby se mu podařilo rozlomit další, mohla by jeho loutka poškodit kruhy natolik, aby mohl Choť utéct.

„Kolik mozkovců zůstalo v úlu?“ zeptal ostře Průzkumník. „Prozatím jsme jich zabili sedm, nepočítaje v to tebe. Počítám, že to je jako nic.“

„V úlu?“ opáčil Choť. „Tam není prozatím žádný. Bezpochyby si už rozdělili líhně, a než začne královna klást, budou si chtít svá nová území podmanit.“

„Líhně?“ opáčila Lovkyně.

Loutka se usmála. „Lidé z těch vašich Svobodných měst brzy shledají, že jejich hradby a chrany jsou méně spolehlivé, než si mysleli.“

„Troufalé řeči, Alagai Ka,“ poznamenal Následník, „na to, že před námi ležíš v poutech.“

Choť konečně našel, co hledal. Maličký kaz v jednom zámku, který se během měsíců jeho uvěznění pomalu šířil. Zlomit ten zámek by mu umožnilo vyklouznout z řetězu, ale požadovaná síla by viditelně zazářila a jeho věznitelé by si toho mohli všimnout dřív, než by bylo hotovo.

„Dosud vám byly líhně ponechány.“ Loutka popošla o krok stranou a jejich oči ji sledovaly. „Jako loviště pro mé bratry. Ti však teď vezmou své raby, vaše hradby rozbijí jako nic a všichni si založí vlastní chovy, aby měli čím krmit své čerstvě vylíhnuté královny.“

„A v jejich lůnech roste zhoubu pro Alu,“ pochopil Následník. „To nesmíme dopustit.“

„Tak mne pusťte na svobodu,“ navrhl Choť.

„Ani náhodou,“ zavrčel Průzkumník.

„Je to vaše jediná možnost,“ nevzdával se Choť. „Můj návrat ještě může rojení zabránit.“

„Ty jsi kníže lží,“ řekl Následník. „Nejsme tak hloupí, abychom ti věřili. Je tu jiná možnost. Půjdeme do bezedných hlubin a skončujeme s Alagai'ing Ka jednou provždy.“

„Tvrdíš, že nejste hloupí,“ podotkl Choť, „a přitom si myslíte, že můžete přežít cestu do úlu. Nedostanete se ani tak daleko, jako se dostal Kavri, než to vzdal a utekl zpátky na povrch.“

Ta slova měla zamýšlený účinek, protože Následník strnul a sevřel kopí. „Další lži. Kadži vás porazil.“

„Kavri pobil mnoho rabů,“ uznal Choť. „I mnoho princů. Trvalo nám stovky let, než jsme úl znovu naplnili. Nicméně pokusy prorazit na naše výsostné území se Kavrimu nezdařily. To je asi tak vše, v co může vaše plemeno doufat. Ostatně toto není první cyklus a nebude ani poslední.“

„Říkal jsi, že nás dovedeš do Jádra,“ připomněl mu Průzkumník.

„To bys mohl zrovna tak dobře chtít jít na povrch světloňose,“ odtušil Choť. „Shořel bys dávno předtím, než by ses tam dostal. To víš sám.“

„Tak tedy do úlu,“ řekl Průzkumník. „Na mozkový dvůr. Do té zatracené líhně démonské královny.“

„To tě zničí zrovna tak.“ Choť poposunul loutku k okraji o další krok.

„My to riskneme,“ prohlásila Lovkyně.

Konečně byli správně rozmístění. Loutka zvedla kopí a vrhla ho rovnou na srdce Průzkumníka. Dle očekávání se rozplynul, kopí neškodně prošlo skrz a letělo rovnou na Následníka, který roztočil svou zbraň, aby letící kopí smetl.

Mezitím loutka vši silou praštila štítem do jednoho z chránových kamenů, které Choť věznil v kruhu, a tvrdým okrajem štítu kámen roztránila. Lovkyně bleskurychle vyrazila do útoku, ale v tu chvíli zaječela rabí samička a skočila Lovkyni do cesty, aby svého otce ochránila.

Loutka tak měla dost času se otočit a vzít do ruky chráněný řetěz a Choť mezitím magickým šlehem roztránil oslabený článek. Jako pavouk rozebírající poškozenou pavučinu rozplétala loutka řetěz, i když stříbrné chrany Choťě pářily, ale bolest byla malou cenou za svobodu.

Choť švihnul spárem a pomocí magického šlehu mrštil štěpinou z rozbitého kovového článku po Následníkovi a srazil mu z hlavy korunu, čímž mu znemožnil zvednout záštitu, za kterou ho už jednou lapil.

Lovkyně smetla rabí samičku z cesty a skočila po loutce, aby ji zastavila, ale už bylo pozdě. Ledva se po ní rozmáchla zbraněmi, Choť se rozplynul a hmotný nechal jen jediný spár, kterým jí rozpáral útroby, když se prohnala kolem něj. Pak se škvírou, kterou loutka udělala v kruhu, protáhl ven a u vnějšího chránění se zase zhmotnil.

Lovkyně se zajíkla a zoufale se snažila udržet vnitřnosti v útrobach, aby se nevyhrnuly na podlahu, a Průzkumník se hnal své družce na pomoc. Lovkyně se nedokázala natolik soustředit, aby se mohla roz-

plynout a sama sebe zahojit, a Průzkumník promrhá cenný čas i sílu na to, aby ji zachránil.

Choť nakreslil do vzduchu údernou chranu, kameny pod Následníkovými nohama popukaly a Následník šátrající po koruně upadl na všechny čtyři. Loutka odkopla korunu na druhou stranu místnosti a vyrazila proti Následníkovi, aby ho zdržela alespoň ještě o pár vteřin.

Choť se otočil, přičemž zvedl pahýl ocasu a rozeslal spršku magicky mrtvých výkalů tak, aby zneškodnil chrany.

Zrovna když se chtěl znovu rozplynout, Následník zařval: „Dost!“, udeřil spodkem ratiště o podlahu a v magické vlně ztratili půdu pod nohama všichni. Choť se rychle vzpamatoval, odhmotnil se a vyrazil k vyhlédnuté škvíře mezi chranami, ale to už Průzkumník vrhl vlastní magii, která odtáhla závěs, a na škvíru mezi chranami dopadlo první ranní světlo. Světlo ještě ani nevystoupil nad obzor, ale jeho světlo už teď spalovalo Choťovu magii a působilo mu nevýslovná muka. K vyhlédnuté škvíře už se démon neodvážil ani přiblížit.

Lovkyně se rozplynula a znovu zhmotnila, již zahojená. Ona a Průzkumník zkušenými rukama kreslili do vzduchu ochranu, vysílající do démonského oblaku vlny bolesti; marně prchal před světlem. Ve svém netělesném stavu navíc nemohl Choť ovládat svou loutku a rabí samička jí teď už rychle nasadila zneškodňující chvat. Následník se znovu zmocnil své koruny, zvedl záštitu a Chotě za ní opět polapil.

Jiná možnost než vzdát se a vyjednávat nebyla. Pořád ho potřebují živého. Choť se zhmotnil se zataženými drápy, nevyceněnými zuby a po lidském zvyku vysoko zvednutými hnáty na znamení, že se vzdává.

Lovkyně ho praštila ze strany do hlavy, až se mu z jejich úderných chrán rozdrkotala lebka. Byla prchlivá. Ostatní se snad budou víc ovládat.

Ale když Choť po té ráně odvrávorál, Průzkumník ho praštil z druhé strany, prorazil mu lebku a vyrazil mu oko.

Démon se zapotácel a chytil třetí ránu, ratištěm Následníkova kopí, který ho praštil silněji než skalní démon.

Výprask pokračoval a Choť už si myslel, že ho ti rozzuření barbaři snad zabijí. Chtěl se rozplynout, ale podobně jako před chvílí Lovkyně i on najednou zjistil, že se nedokáže soustředit ani natolik, aby rozplynutí započal.

Pak už bylo těžké soustředit se byt' jen na to, kdo ho jak praštil, a zůstat jen praskot a ořesy po každé ráně, která dopadla.

A pak bylo těžké se vůbec jen soustředit. Před očima se mu zatmělo.

Choť se probral v trýznivých mukách. Pokusil se *nasát* sílu ze svých vnitřních zásob, aby se zahojil, ale tam už toho moc nezbyvalo. V bezvědomí určitě hluboce *nasával*, aby se zotavil z těch nejhorších zranění. Zbytek se bude muset zahojit přirozenou cestou.

Ale zůstal volný, bez toho prokletého řetězu. Možná ho teď narychlo opravují. Možná čekali, že zůstane bezmocný delší dobu.

Pokud ano, tak jsou to ještě větší hlupáci, než by si i on byl myslel. Závěs byl zatažený a Choť cítil, že za těžkou látkou je tma. Vypadalo to, že možnost uniknout má znovu na dosah. Zvedl pařát, nakreslil do vzduchu chranu a vypustil do ní kapku své zbývající magie, aby ji nabil.

Ale magická síla se rozplynula ještě dřív, než dospěla do špičky jeho spáru, a tělem projela taková bolest, až zasyčel.

Znovu *nasál* a moc ho opět zklamala, jen po těle cítil pálení.

Choť se podíval na svou kůži, uviděl zářící chrany a světlo mu.

Potetovali mu tělo inkoustem, víceméně tak, jak si to Průzkumník udělal na sobě. Byl pokrytý chranami.

Mozkovými chranami, určenými přímo pro jeho kastu. Ty symboly ho uvěznilly v jeho vlastním těle a bránily mu rozplynout se nebo i jen rozvinout mysl. Ba co hůř, kdyby Choť – nebo jeho věznitelé – přiživili chrany dostatečným množstvím magie, ty chrany by ho zabily.

Tohle bylo daleko horší než řetěz. Tohle bylo pokoření přesahující veškerou Choťovu představivost.

Ale každá potíž má své řešení. Každé chránění má svou slabinu. Dočká času a najde ji.

Kapitola 1

Obojí

334 p. N.

Leeshu vytrhly ze spánku křečovitě stahy.

Deset dní na cestě v doprovodu pěti tisíc drvoštěpů ji donutilo zvyknout si na nepohodlí. Teď už mohla spát jen na boku, což bylo něco, na co nebylo kočárové sedadlo stavěno. A tak začala líhat na podlaže svi nutá do klubíčka, tak jako Amanva a Sikva v jejich kočáře plném polštářů.

Děložní svaly se napínaly a stahovaly, připravovaly se na úkol, který se blížil, a Leeshu zachvacovaly vlny bolesti. Správně neměla rodit ještě třináct týdnů, ale tohle se ženám stává běžně.

A každá jedna z nich napoprvé propadá panice, říkávala Bruna, a myslí si, že bude rodit dřív. To se stalo dokonce i mně, a to jsem vytáhla na svět tucty vřískajících děcek, než jsem poprvé vyklopila své vlastní.

Leesha začala rychle, pravidelně dýchat, aby se uklidnila a lépe snášela bolest. Bolest pro ni nebyla v posledních dnech ničím novým. Dítě sebou házelo a kopalo tak, že měla břicho plné černých podlitin.

Několikrát během těhotenství byla Leesha nucena vést skrze vlastní tělo mocnou chranovou magii. Pokaždé se dítě divoce ozvalo. Zpětná vazba z magie může dodat člověku nadlidskou sílu a výdrž. Starému vrátí mládí a mladému dá předčasně dospělost. Posílí emoce a oslabí sebekázeň. Lidé zmítaní magií dokážou být pěkně zuřiví. Nebezpeční.

Co může taková moc udělat s dítětem, které ještě není plně vyvinuté? Leesha nebyla ještě ani v sedmém měsíci, ale už vypadala i se cítila na konec devátého. Tušila předčasný porod, dokonce ho i vítala z obav, že dítě bude nakonec na přirozený porod moc velké.

Nebo mi pěstí prorazí lůno a vyleze si ven samo. Leesha dýchala a dýchala, ale neuklidnila se a ani bolesti nepolevily.

Záchvat stahů může vyvolat kdeco, učila Bruna. *Jako třeba děcko kopající do plného močového měchýře.*

Leesha našla nočník, ale i když si ulevila, na křeče to nepomohlo. Letmo mrkla do porcelánové nádoby. Moč byla kalná a krvavá.

Strnule zírala do nočníku a myšlenky pádily jak splašené. A pak děcko tvrdě koplo. Vykřikla bolestí a věděla.

Už to začíná.

Leesha poslala pro Wonda, a než dorazila, opatrně se usadila na sedadlo. Už se skoro rozednívalo.

Wonda hodila uzdu nejbližšímu strážnému, mrštně jako kočka se skulila z koně rovnou na kraj jedoucího kočáru, otevřela dveře a jakoby nic plavně přeskočila na sedadlo naproti Leeshe.

„Už jsme skoro doma, mistryně, kdyby ses chtěla kapku upravit,“ řekla Wonda. „Zatímco jsi spala, Gared jel napřed. Zrovna jsem od něho dostala vzkaz.“

„Jak moc je to zlé?“ zeptala se Leesha.

„Zlé,“ odušila Wonda. „Veškeré služebnictvo se chystá nastoupit na vítání. Gared se to snažil zarazit, jak sis přála, ale prý to bylo jako snazit se holýma rukama vytrhnout pařez.“

„Angiersané a ta jejich zatracená obřadnost.“ Leesha se trpce ušklíbla. Začínala chápat vévodkyni Araine, která dokázala procházet kolem mračen klanějícího se služebnictva a předstírat, že je vůbec nevidí. Někdy to byl jediný způsob, jak se mohl člověk dostat tam, kam chtěl.

„A nejsou to jen sloužící a strážní,“ dodala Wonda. „Už dorazila i polovina vesnické rady.“

„Noci.“ Leesha složila tvář do dlaní.

„Stačí říct a já nechám nastoupit špalír drvoštěpů a ty proběhneš rovnou dovnitř,“ navrhla Wonda. „Všem řeknu, že za nimi zajdeš, až si odpočineš.“

Leesha zavrtěla hlavou. „Já se dnes vracím domů jako hraběnka. Nezačnu tím, že se budu všem vyhýbat.“

„Jasně, mistryně,“ uznala Wonda.

„Potřebuju ti něco říct, Wondo,“ pokračovala Leesha. „Ale musíš zachovat klid.“

Wonda na ni vyjeveně vytřeštila oči a začala vstávat.

„Wondo Drvoštěpova, zůstaň hezky přilepená na tom sedadle,“ zarazila ji Leesha, švihla prstem jako bičem a dívka dosedla zpátky.

„Stahy už přicházejí po šestnácti minutách,“ pokračovala Leesha. „To dítě se může narodit za pár hodin. Dnes budu zcela závislá na tobě, drahoušku, takže potřebuju, aby ses soustředila a pozorně mě poslouchala.“

Wonda ztěžka polkla, ale přikývla. „Dobře, mistryně. Řekni mi, co chceš, a já to zařídím.“ „Důstojně vystoupím z kočáru a vydám se ke dveřím,“ začala Leesha. „Cestou tu a tam s někým promluvíme. Ale nikdy se nezastavíme ani nezpomalíme.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda.

„Veřejně tě jmenuji velitelkou své domácí ostrahy,“ sdělila jí Leesha. „Jestli budou všichni, jak jsi říkala, nastoupení na nádvoří, tak by ses mohla rovnou pohodlně ujmout velení a poslat drvoštěpky, aby obsadily vévodské sídlo. Jakmile zajistí vévodské komnaty, nesmí dovnitř nikdo kromě tebe, mne a Darsy.“

„Vika?“ hlesla tázavě Wonda.

Leesha zavrtěla hlavou. „Vika poprvé po několika měsících uvidí svého manžela. To jim nebudu brát. A v tomhle případě beztak nedokáže nic, co by nezvládla i Darsy.“

„Jo, mistryně,“ souhlasila Wonda.

„Nesmíš nikomu říct, co se děje,“ upozornila ji Leesha. „Ani strážím, ani Garedovi, nikomu.“

„Ale mistryně...“ začala Wonda.

„Nikom,“ zachraptěla Leesha a zařala zuby. Přišly další stahy. Jako by se kolem břicha obtáčel had a utahoval stisk. „Nechci, aby se o tom mluvilo jako o nějakém žongléřském představení. Rodím dítě Ahmanu Jardirovi. Ne každý mu bude přát dobré a po porodu budeme oba... bezbranní.“

Wondě ztvrdl pohled. „Nebudete, dokud jsem tu já, mistryně. Přísahám na slunce.“

Wonda vylezla z kočáru, jako by se nic zvláštního nedělo, a hladce naskočila do třmenů klusajícího koně.

Chranové světlo v kočáru s časně ranním světlem zesláblo, ale jakmile dvířka za Wondou zaklapla, zase se rozjasnilo. S ním znovu oživly chrany ticha a Leesha bolestně zasténala.

Jednou rukou se zapřela v kříži, druhou si nadzvedla těžké břicho a ztěžka se narovнала. Žárové chrany ohřály kotlík během několika vteřin. Leesha si nalila na žínku horkou vodu a přitiskla si ji na obličej.

Ze zrcadla na ni hleděla bledá, propadlá tvář s černými kruhy pod očima. Leesha by nejraději sáhla pro svůj *hora-váček* a *nasála* trochu magie, která by jí dala sílu do nadcházejících útrap, ale to by bylo příliš nebezpečné. Magie byla známá tím, že přivodí dítěti záchvat zuřivosti. A to bylo to poslední, co by jí teď ještě chybělo.

Letmo zavadila pohledem o pudřenku, ale na rozdíl od kreslení chrán jí líčení beztak nikdy nešlo. Na to měla nadání její matka. A tak se alespoň učesala a upravila si šaty.

Cesty ve vnějších okrscích Drvoštěpské Kotliny se vinuly a klikatily podle křivolakého tvaru velechran, které navrhla spolu s Arlenem Sedlákem. Kotlina teď měla přes tucet okrsků a stále se rozšiřující síť propojených velechran, která zaháněla demony noc co noc dál a dál. Leesha znala ten tvar stejně důvěrně jako milenka, neměla zapotřebí vyhlížet z okénka, aby poznala, že projíždějí zrovna Novou Usedlostí.

Brzy vjedou do vlastní Drvoštěpské Kotliny, hlavního sídla Kotlinského hrabství a srdce velechran. Ještě před dvěma roky byla Kotlina vesnicí s ani ne třemi sty lidmi – jen taktak velká, aby to stálo za tečku na mapě. Teď se vyrovnala kterémukoli Svobodnému městu.

Sevřel ji další stah. Už byly častější – jen šest minut od sebe. Začínala se otevírat a cítila, jak si dítě sedá níž. Dýchala. Měla bylinky na bolest, ale neodvažovala si je vzít, dokud nebude bezpečně usazená ve svých komnatách.

Vykoukla zpoza závěsu a okamžitě toho zalitovala. V odpověď se zvedl bouřlivý jásot. Marně doufala, že když dorazí před svítáním, proběhne návrat domů v tichosti; družinu takové velikosti utajit nešlo. I v tak časně hodině lidé houfně vybíhali do ulic či se dívali z oken na průvod, který se vinul domů.

Bylo to zvláštní, myslet na Thamosovu tvrz jako na domov, ale teď jí jako hraběnce Kotlinského hrabství patřila. Její chalupu v Kořenářském lese Darsy za její nepřítomnosti proměnila na ředitelství Kořenářské akademie, první z mnoha škol, které snad v Kotlině vzniknou. Leesha by byla raději tam a vyučovala učednice, ale byla pravda, že když se usadí ve tvrzi, bude toho moci udělat daleko víc.

Když se pevnost objevila na dohled, Leesha otráveně nakřčila nos. Byla to mohutná, hranatá, opevněná stavba, budovaná spíš na obranu než pro krásu – alespoň při pohledu zvenčí. Jenže uvnitř to bylo svým

způsobem ještě horší, marnotratné jako palác, v zemi těžce bojující o obnovu. Teď, když to je její, bude nutno řešit obě stránky věci.

Velká brána do pevnosti byla otevřená a cestu po obou stranách lemovaly pozůstatky Dřevních kopiníků, bývalé Thamosovy jízdy. Zbyla jich sotva padesátka, o ostatní včetně samotného hraběte jednotka přišla v bitvě o Dokov. Byli oslniví na svých velkých angierských mustanzích, muž a kůň v pozoru, se stejným kamenným výrazem. Všichni byli ve zbroji, jako by čekali, že je Leesha každým okamžikem povede do boje.

I shromáždění na nádvoří bylo od pohledu nastoupeno stejně tak dobře na válku jako na uvítání doma. Nalevo kapitán Gamon se svými poručíky v čele stovek mužů ve zbrani, s vypnutým hrudníkem a pohledem upřeným přímo před sebe, těžké palice zapřené o zem, všechny špičky přesně ve stejném úhlu.

Na pravé straně nádvoří celé osazenstvo tvrze – armáda sama o sobě – vyrovnané neméně přesně než pěchota, v čistých, nažehlených livrejích, všechno jako ze škatulky.

Bylo by zajímavé vidět, co by se dělo s těmi dokonale vyrovnanými šíky, kdybych porodila rovnou na nádvoří. Byla to jízlivá myšlenka, ale pak dítě koplo a Leeshu přešla legrace.

Došlo na Wondino varování, pod schody do budovy stál hlouček lidí. V popředí ji očekával škrobený pan Arther ve slavnostní livreji, dokonce i s kopím. Za ním stála Tarisa, hraběcí chůva z Thamosova dětství, z níž se posléze stala Leeshina komorná. Čekal tu i Gared s Rosal, svou nastávající, a s Rosalinou matkou. S ním tu byl ještě inkvizitor Hayes, kořenářky Darsy a Vika, Leeshin otec Erny a... noci, dokonce i Leeshina matka Elona, jejíž oči metaly dýky do Rosaliných zad. Leesha se modlila, aby jí ta časná ranní hodina ulevila alespoň od tohoto „démona“, ale jako vždy zůstala v tomto nevyslyšena.

Do dvířek strčila hlavu Wonda. „Připravena, mistryně?“

Sevřel ji nový stah. Polilo ji horko, i v tom chladném zimním vzduchu se potila.

Leesha se usmála a nic z toho nedala na sobě znát. Nohy se jí třásly, když vstávala, a cítila, že dítě rázem kleslo o palec níž. „Ano, drahá. A teď rychle jako blesk.“

Když kočár dojel, Gamon sesedl. On, Arther a Gared se o sebe div nepřerazili, jak se drali, aby jí nabídli pomocnou ruku, když sestupovala dolů. Leesha jim nevěnovala ani pohled a pevně se při sestupování chytila Wondiny paže. Spadnout před celým tím shromážděním by nebylo nejlepší.

„Vítej zpátky v Kotlině, hraběnko Papírova,“ pronesl Arther s dvorní úklonou. „Je velká úleva vidět, že se ti vede dobře. Když jsme se do- slechli o tom útoku na Angiers, obávali jsme se nejhoršího.“

„Děkuji,“ odvětila Leesha, když chytila rovnováhu. Celé nádvoří se klanělo. Leesha se napřímila v zádech a všechno to ocenila důstojným přikývnutím, na které by byla pyšná i vévodkyně Araine.

Pak vykročila. Wonda se natočila tak, aby šla první a zároveň ji pod- pírala. Těsně za ní ji následovaly dvě statné drvoštěpky.

Zaskočení muži jim odklopýtali z cesty, ale obratem se vzpamatovali a klusali za nimi. První, kdo s ní srovnal krok, byl Gamon. „Má paní, připravil jsem rozpis služeb domácích stráží...“

„Děkuji, kapitáne Gamone.“ V Leeshe se bouřily útroby. Zařala steh- na, děsila se, že by jí mohla prasknout voda dřív, než dojde do domu. „Buď tak hodný a dej ho kapitánce Wondě, prosím.“

Gamon vytřeštil oči a strnul, jako by do něj hrom udeřil. „*Kapitánce Wondě?*“

„Tímto jmenuji Wonda Drvoštěpovu kapitánkou domácí ostrahy,“ pronesla hlasitě za chůze Leesha. „Hodně opožděné povýšení.“

Gamon si pospíšil, aby je zase dohnal. „Bylo-li mé velení nějakým způsobem neuspokojivé...“

Leesha se usmála a v duchu dumala, jestli nebude zvracet. „Vůbec ne. Tvá služba byla příkladná a o tom, jak udatně jsi hájil zájmy Kotli- ny, nelze pochybovat. Budeš dál velet Dřevním vojákům, ale ochranka mého domu bude podléhat výhradně Wondě. Naříd' rozchod a ať se muži vrátí ke svým povinnostem. Nečekáme žádný útok.“

Gamon vypadal, jako by mu zaskočilo, ale Leeshu po měsících strá- vených v Angiers, kdy ani nevěděla, zda je víc zajatcem nebo hostem, už unavovalo vidět Dřevní vojáky na každém kroku. Wonda mezitím povybírala drvoštěpy, kteří převezmou domácí ostrahu, a teď jim dala znamení, aby zajistili vchod a obsadili sídlo.

Když Gamon ohromeně ucouvl, uprázdněné místo rychle zaujal Arther. „Služebnictvo...“

„... vypadá svěže a připraveně ujmout se každodenních povinnost,“ uřala ho Leesha. „Tak je nezdržuj.“ A třepnutím ruky shromážděné propustila.

„Jistěže, má paní.“ Arther dal znamení a shromáždění se začalo rozcházet. Očividně chtěl říct ještě něco víc, jenže dopředu se protla- čila Leeshina matka s Ernym v závěsu. Elona byla šest měsíců těhot- ná, ale dobře to skrývala pod šaty s dlouhým živůtkem, které kryly

břicho a odváděly pozornost jinam. Muži před ní couvali, jako by to byl jadrnec.

„Má dcera a hraběnka Kotliny!“ Elona rozevřela náruč a celá zářila... že by snad pýchou? To jí nebylo podobné. Pokud ano, tak by to byl děs.

„Matko, otče.“ Leesha si dovolila krátké objetí a snažila se ovládnout a neklepat se.

Elona to vycítila, ale měla alespoň tolik slušnosti, aby ztišila hlas. „Vypadáš hrozně. Co se děje?“

„Jen se potřebuju dostat dovnitř a oddechnout si.“ Leesha stiskla Wondě paži a opět se daly do pohybu. Někdo jiný by se možná bál Eloně zkřížit cestu, ale Wonda byla neúprosná jako padající strom. Elona vykročila za nimi, ale Erny ji zadržel, a tak se stáhla a jen ho zlostně sjela pohledem. Stejně jako Wonda Drvoštěpova i Leeshin otec byl vždycky na Leeshině straně.

„Vítej doma, hraběnko.“ Rosal zkušeně vysekla dvorní poklonu a její matka následovala dceřina příkladu.

„Emélie,“ zvolala Leesha. Dala si záležet, aby ji oslovila původním jménem. „Paní Lakýrnickova. Překvapuje mne, že vás zde nacházím v tak časnou hodinu.“

Gared se majestátně zařadil za ni a všichni tři následovali Leeshu ke schodům. „Hrabě nechal obě ženy bydlet tady ve své tvrzi, protože to prostě považoval za vhodné. Můžeme jim najít jiné místo...“

„Nesmysl.“ Leesha spiklenecky mrkla na Rosal. „Tady máme spoustu místa. A jak by to vypadalo, kdyby se taková slušná holka jako ty stěhovala do baronovy domácnosti před svatbou? Skandál!“

Gared zrudl. „Oceňuji to. Mám pro tebe nějaká lejstra na zkouknutí, až budeš mít čas...“

„Pošli mi je ráno.“ Leesha už byla skoro u schodů.

Jako další se s hlubokou poklonou vynořil inkvizitor Hayes. Mladý Franq, jeho akolyta, obvykle od svého pána neodlučný, podezřele chyběl. „Hraběnko. Chvála Stvořiteli, že jsi v pořádku.“

Zastavil další kočár z kolony a dvířka se otevřela. Hayes vytřeštil oči, když z kočáru vystoupil pastýř Jona. Vika vykřikla, vyloupila se z uvíací řady a běžela po schodech dolů ke svému manželovi.

Hayes na ni zděšeně zíral, ale Leeshin úsměv byl i přes rvavou bolest upřímný. „Jistě rád uslyšíš, inkvizitore, že tvé dočasné pověření v Kotlině je u konce. Vedení bohoslužeb v Kotlinském hrabství se opět ujme Jona.“

„Nesmysl,“ zaprskal inkvizitor. „Já přece jen tak nepředám svou katedrálu...“

Leesha povytáhla obočí. „*Svou katedrálu, inkvizitore? Myslíš tu katedrálu v mém hrabství?*“ Pořád šla. Dveře do budovy se blížily, ale pořád byly tak daleko.

Hayesovi nezbylo než obětovat důstojnost, nadzvednout si kutnu a cupítat za ní. „*Mne může uvolnit pouze vévoda Pether...*“

Leesha vytáhla dopis s vévodskou pečeti, čímž mu přetrhla nit. „*Tvé vyšetřování skončilo.*“

„*V tom vyšetřování šlo o víc než o jednoho kacířského pastýře,*“ namítal Hayes. „*Otázka Arlena Sedláka...*“

„*Ta patří k těm, které můžete projednávat na radě pastýřů v Angiers, jak se vám zlíbí,*“ přerušila ho Leesha. „*Vrchním pastýřem kotlinského stáda bude Pastýř Jona.*“

Hayesův vyjevený výraz předčil i Gamonův. „*Pastýřem?!*“

„*Když se Jeho Milost stala vévodou, tak se toho titulu vzdala,*“ odpověděla Leesha, „*a v Kotlině je každopádně víc lidí nežli v Angiers. Dohoda o Svobodných městech dává našim pastýřům právo založit nový řád.*“

Inkvizitor se nezmohl na odpověď; beze slova převzal dopis a zůstal za Leeshiným cílevědomým krokem. Vévodu výnos jí dával moc vybrat duchovního vůdce Kotlinského hrabství, ale povýšením Jony na Pastýře šla až na hranu. Bylo to vyhlášení nezávislosti, které břechtanový trůn nepotěší, ale když se teď Leesha opět usídlí v Kotlině, tak s tím těžko můžou něco dělat.

Na Leeshino znamení se Darsy dala rychle do pohybu, vsunula se mezi ně a mohutným tělem inkvizitora úspěšně odstavila. „*Stvořiteli budiž chvála! Jak milé je tě zase vidět, mistryně.*“

„*Ani nevíš jak moc.*“ Leesha si ji přitáhla do náruče a zašeptala: „*Stahy přicházejí už každé dvě minuty. Jestli nebudu brzy uvnitř, tak porodím tady na schodech. Wonda už poslala ženské, aby zajistily vévodské komnaty.*“

Darsy přikývla, neunikl jí ani tep. „*Mám jít napřed, nebo s tebou?*“

Leeshu zalila úleva. „*Pojď se mnou, prosím.*“

Darsy ji vzala pod druhou paží a společně s Wondou vedli Leeshu dál. Mezitím zastavil další kočár a z něho důstojně vystoupily Amanva, Sikva a Kendall. Darsy je zvědavě sledovala.

„*Mistryně,*“ ozvala se. „*Kde je Rojer?*“

Leesha si udržela hluboký, pravidelný dech, i když ukazovala na rakev, kterou skupina drvoštěpů vytahovala z kočáru.

Darsy vyjekla a strnula. Leesha zavravorala a nebýt Wondy, upadla by.

„Do háje, Darsy,“ zavrčela Wonda. „Na tohle zrovna teď nemáme čas.“ Darsy přikývla, vzchopila se a opět uvedla všechny tři do pohybu.

Amanva nic nedala na výhrůžné pohledy Wondy i Darsy a rovnou, svižně a plavně, přeplynula k Leeshe. Jediný pohled do jejích očí řekl Leeshe vše.

Ona to ví.

„Hraběnko Leesho,“ oslovila ji *dama'ting*.

„Teď ne, Amanvo,“ vydechla Leesha.

Amanva na to nehleděla a přistoupila blíž. Wonda jí chtěla zahradit cestu, ale Amanva ji klepla přes paži a Wonda ztratila vládu nad rukou na dost dlouho, aby Amanva prošla.

„Musím pomáhat při porodu,“ oznámila bez okolků.

„Do Jádra musíš,“ odsekla Darsy.

„Vrhla jsem kostky, mistryně,“ řekla tiše Amanva. „Jestli nebudu v následujících hodinách u tebe, zemřeš.“

„Mám to brát jako výhrůžku?“ zeptala se nebezpečně tiše Wonda.

„Přestaňte s tím, všechny,“ zasáhla Leesha. „Jde s námi.“

„Dokážu všechno...“ začala Darsy.

Leesha zasténala, měla co dělat, aby se nesvalila na zem. „Teď na to nemáme čas.“ Postavila nohu na schod. Tak krátký výstup, ale vypadal jako hora.

Na vršku čekala Tarisa. Leesha zvládla schody bez pomoci, ale Tari-se stačil jediný pohled, aby věděla, co se děje.

„Tudy,“ řekla, obrátila se na podpatku, otevřela dveře a lusklá prsty na hlouček služebných. Rozběhly se k ní a Tarisa jako vojvoda za chůze udílela pokyny a posílala je tam a onde.

Leesha věděla, že teď už se ta zpráva rozšíří rychle, ale s tím se nedalo nic dělat. Soustředila se plně na dýchání a na to, aby kladla nohu před nohu.

V okamžiku, kdy opouštěly velkou síň, dala Wonda znamení strážným. Srazili řady, Wonda popadla Leeshu do náruče jako dítě a zbytek cesty ji donesla.

„Tlač,“ naléhala Darsy.

Byla to zbytečné. Leesha cítila, že je dítě v pohybu, od okamžiku, kdy ji usadily na pelest a podepřely. Narodí se, ať bude Leesha tlačit,

nebo ne. Byla úplně otevřená, plodová voda po cestě smáčela Wondě celou parádní dřevěnou zbroj. Každým okamžikem to bude mít za sebou.

Ale pak sebou začalo dítě mlátit a Leesha bolestí vykřikla. I Darsy vyjekla, když viděla, jak do Leeshina vzedmutého břicha zevnitř buší maličké ručičky a nožičky. Jako by v ní byl démon, který se snaží probojovat ven. Po celém podbříšku se přes blednoucí modřiny dělaly nové.

„Vidíš ho?“ vyhrkla Leesha.

Darsy nabrala dech a přesunula se zpátky mezi nouzově vyrobené třmeny. „Ne, mistryně.“

Do Jádra s tím. Už je to tak blízko.

„Pomoz mi vstát,“ řekla a chytila se Wondy za ruku. „Bude to snazší, když si dřepnu.“ Přidřepala si a snažila se dítě vytlačit ven.

Dítě znovu zaútočilo, koplo ji, jako když vyhodí kůň. Leesha zařvala a zavravorala, ale Wonda ji zachytila a uložila zpátky do polštářů.

„Je to tak, jak jsem se obávala,“ ozvala se Amanva. „Mistryně, já to dítě musím vyříznout.“

Do toho se okamžitě vložila Wonda. „Ani náhodou.“

Rovněž obrovitá Darsy se zvedla a vztyčila se nad drobounkou Amanvou. „Ne, ani kdybys byla ta poslední kořenářka na světě.“

„Leesho va Erny am’Papír am’Kotlina,“ pravila Amanva. „U Everama a mé naděje na nebesa, přísahám ti, že jediná tvá naděje, jak přežít tuto noc, je, že tě rozříznu.“

To už měla Wonda v ruce nůž a Leesha dobře věděla, jak rychle ho umí použít.

Ale pak Amanva udělala něco, co by si Leesha nedokázala představit ani ve snu, ani kdyby žila tisíc let. Padla na kolena, přitiskla ruce na podlahu a čelo přitiskla mezi ně.

„U krve, kterou sdílíme, mistryně. Prosím. Ala tě potřebuje. Šarak ka tě potřebuje. Musíš mi věřit.“

„U krve, kterou sdílíte?“ opáčila Darsy. „Co to má, do Jádra...?“

„Udělej to,“ zachrčela Leesha. Dítě ji kopal pořád.

„To snad nemyslíš...“ vydechla Darsy.

„Myslím, Darsy Drvoštěpova,“ odsekla Leesha. „Ona umí zacházet s nožem lépe než ty a ty to víš. Potlač svou pýchu a buď jí k ruce.“

Darsy se zachmuřila, ale přikývla, a Amanva vyndala ze svého *hora-váčku* kameny. „Oba dva vás uspím...“

Leesha zavrtěla hlavou. „Dítě uklidni, ale já zůstanu bdělá.“

„Na bylinky proti bolestem nemáme čas,“ namítla Amanva.

„Tak mi dej něco, do čeho se můžu zahryznout,“ řekla Leesha.

Vrásky kolem očí prozradily, že se Amanva pod závojem usmívá. Příkřívla. „Tvá čest nezná mezí, dcero Ernyho. Bolest je jen vítr. Ohni se jako palma a nech ji přes sebe převanout.“

Komnatu naplnil dětský křik. Amanva s Darsy zabalily dítě do povijanu, strčily ho do náruče Wondě a vrátily se ke své práci. Darsy zašívala řez a Amanva si mezitím připravovala *hora-magii*, aby urychlila hojení.

Wonda strnule stála jako nějaký novopečený otec, celá vyděšená, aby snad dítě nestiskla příliš silně a nerozmáčkla ho. Hleděla dolů na drobounký olivový obličejíček a Leesha věděla, že by za to miminko položila život.

Ruce Leeshu svrběly touhou natáhnout se pro dítě, ale věděla, že dokud ji nedají zase dohromady, tak musí nehybně ležet. Pro tuto chvíli si musela vystačit s vědomím, že je dítě zdravé a v bezpečí.

„Co to je?“ zeptala se.

Wonda prudce zvedla hlavu jako učednice nachyтанá při dřímotě. „Mistryně?“

„Mluvím o svém dítěti,“ řekla netrpělivě Leesha. „Je to holka nebo kluk?“ Na tom záviselo mnohé. Žírňanský dědic Ahmanna Jardira by mohl vyvolat otevřenou válku s Krasíí. Ale dcera by nebyla terčem zájmu o nic méně. O tom, že si Krasijci pro to dítě přijdou, nikdy nepochybovala, i kdyby Amanva stokrát přísahala. Ale na tom, co jí teď Wonda odpoví, závisí, kdy přijdou – jestli teď nebo za deset let.

Wonda chovala dítě na jedné ruce a druhou odhrnovala povijan. „Je to k...“ Svrážtila čelo a zadívala se pozorněji.

Nakonec rozpáčitě vzhlédla. „To kdybych, do Jádra, věděla, mistryně. Já nejsem žádná kořenářka.“

Leesha na ni nevěřičně zírala. „Přece nepotřebuješ být kořenářka, Wondo, abys věděla, co má kluk a co má holka.“

„To je právě to, mistryně.“ Wonda vypadala vyloženě vyděšeně.

„To dítě má obojí.“

Kapitola 2

Oliva

334 p. N.

Leesha snad poprvé v životě ztratila řeč. Zatímco se komnatou rozléhal dětský pláč, Leesha zírala s otevřenými ústy do prázdna a myšlenky pádily jako splašené.

Dítě narozené s oběma pohlavími, to bylo něco neslýchaného. V jejích knihách o vědě ze starého světa byly takové případy uvedeny, ale narazit na to u žijícího dítěte, to bylo něco úplně jiného.

Navíc u svého dítěte.

Tarisa nakoukla Wondě přes rameno, zalapala po dechu a odvrátila se.

Leesha se pro dítě natáhla. „Ukažte mi ho.“

Darsy ji chytila za ruku a strhla ji zpátky. „Leesho Papírova, ještě jednou se pohneš dřív, než budeme hotovy, a já tě přivážu.“

Ode dveří se ozval výkřik, Leesha vzhlédla a uviděla svou noční mûru: jedna Wondina strážná vrávoravě couvala, aby uvolnila cestu velmi rozvzteklé Eloně Papírově.

„Hej, Bekko!“ zařvala Wonda. „Říkala jsem, že dovnitř nikdo nesmí!“

„Promiň, Won!“ kvikla Bekka. „Štípala mě do bradavky a prodrala se kolem mě dovnitř!“

„A poštípu tě ještě víc, jestli mi budeš bránit v přístupu k mé dceři,“ varovala ji Elona. „Proč mi nikdo...“

Slova jí uvázla v hrdle, když se Wonda otočila a Elona zahlédla dítě v její náruči. Rozběhla se k němu a už po něm natahovala ruce, ale Wonda hbitě uhnula. Pohled, který na ni Elona vrhla, by vyděsil i jadrnce, ale Wonda na ni jen zavrčela.

„To je v pořádku,“ řekla Leesha a Wonda se nechala obměkčit a neochotně Eloně dítě vydala.

Matce vhrkly slzy do očí. „Pleť po tátovi, ale oči jsou tvoje.“ Elona odhrnula povijan. „Je to kluk nebo...“

Strnula, a zrovna v tu chvíli ji ozářilo chránové světlo. Amanva oživila svou ranhojičskou magii.

Ten příval moci byl pro Leeshu jako vzduch pro tonoucího. Projel jí tělem, zahojil rány, naplnil ji novou silou. Když světlo pohaslo, chtěla vstát.

„No tak, ne...“ začala Darsy.

Leesha si jí nevšímalá. „Wondo, pomoz mi do postele, prosím.“

Wonda ji bez námahy zvedla a odnesla do velké pohodlné postele. Leesha natáhla ruce a Elona jí vložila dítě do náruče. Podívalo se na ni rozzářenýma modrýma očima a Leesha si ho rázem tak zamilovala, až ji to samotnou zaskočilo.

Wonda Drvoštěpova není jediná, kdo by za tebe dal život, miláčku. Ať lidé, nebo démoni, kdo se mezi nás pokusí vstoupit, bude litovat.

Políbila tu krásnou, dokonalou tvářičku, uvolnila dítěti povijan, položila si ho na holou hrud' a dělila se s ním o teplo. Dítě začalo hledat a Leesha si masírovala prs, aby byl připravený, až miminko najde bradavku. A jakmile se maličká pusinka otevřela, Leesha mu bradavku rychle nastrčila, aby se pořádně přisálo.

Kolik matek prováděla tímto milníkem? Kolik novorozeňat přinesla k bradavce? To bylo nic ve srovnání s osobní zkušeností, se sledováním, jak její dokonalé dítě začíná sát. Přisálo se tak silně, až vyjekla.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Darsy.

Leesha přikývla. „Taková síla.“ Cítila se skvěle, věděla, že dokáže strpět jakoukoli bolest, jen aby své dítě nakrmila. Tolikrát se za poslední měsíce strachovala o jeho život, a teď bylo tady. Živé. V bezpečí. Radostí se rozplakala.

Objevila se Tarisa s mokrou žínkou a odubkala jí slzy a pot. „Každá máma při prvním kojení pláče, paní.“

Šťkaní jí sice přineslo potřebnou úlevu, ale nezodpovězených otázek bylo příliš mnoho, než aby se Leesha oddávala slzám nějak dlouho. Když se dech uklidnil, nechala si od Tarisy naposledy osušit oči a odvinula dítěti povijan.

Wonda se nemýlila. Na první pohled to byl zdravý klouček s plně vyvinutým penisem a varlaty. Ale jen do té chvíle, než Leesha zvedla šourek a uviděla pod ním dokonale vyvinutou vagínu.

Vydechla, přitáhla si miminko zpět a začala s celkovou prohlídkou. Miminko bylo velké, příliš velké na to, aby prošlo porodními cestami, aniž by ji vážně poranilo a sebe ohrozilo. Amanva měla pravdu. Ten zákrok jim oběma zachránil život.

Taky bylo silné, a hladové. Podle všeho bylo dokonale zdravé, bez jakýchkoli druhotných známek, které by označovaly kluka nebo holku.

Nasadila si chránový skřípec a pustila se do hlubšího průzkumu. Jeho aura byla jasná – jasnější než kterákoli jiná, kterou kdy Leesha viděla, vyjma Arlenovy a Renniny. Byla to aura silná a... radostná. To dítě mělo z kojení stejné potěšení jako ona. Znovu se Leeshe oči zalily slzami a musela si je otřít, aby mohla pokračovat v prohlídce.

Pohled trochu níž potvrdil výsledek první prohlídky. Mužské i ženské orgány, oba zdravé a funkční.

Přikývla Wondě. „Obojí.“

„Jak je to, do Jádra, vůbec možné?“ zeptala se Elona.

„Četla jsem o tom,“ přiznala Leesha, „ale na vlastní oči jsem to nikdy neviděla. Znamená to, že v lůně byla dvě oplodněná vajíčka, ale jedno vstřebalo...“ Leeshe se sevřelo hrdlo a slova jí uvázla v krku.

„Je to moje chyba,“ zasípala.

„Jakpak to?“ zeptala se Darsy.

„To ta magie.“ Leesha měla pocit, jako by se kolem ní stěny rozlehlé komnaty stahovaly. „Používala jsem jí tolik. Počínaje tím, když jsme s Ineverou bojovaly s tím mozkovým démonem, té první noci, kdy jsme Ahmann a já...“ Obličej se jí zkrabatěl, když jí začala docházet celá ta hrůza.

„Já jsem je spojila.“

„Démonské lejno,“ ulevila si Elona. „To nemůžeš vědět. Sama jsi říkala, žeš to viděla jen v knížkách.“

„Ne každý den souhlasím s Elonou, mistryně,“ řekla Darsy, „ale v tomhle má tvoje máma pravdu. Není důvod si myslet, že s tím má cokoli společného magie.“

„Má,“ trvala Leesha na svém. „Cítila jsem to, když se to stalo.“

„A kdyby?“ rozzlobila se Wonda. „To ses měla místo toho nechat sežrat démonem?“

„Ovšemže ne,“ odvětila Leesha.

„Nemá smysl se obviňovat z něčeho, co se stalo v žáru boje, říkávala Bruna,“ dodala Darsy. „Po boji je...“

„... každý generálem,“ dopověděla Leesha.

„Četla jsem stejné knihy jako ty,“ dodala Darsy. „Jsou tam i poznámky, co se s tím dá dělat.“

„Jak dělat?“ zeptala se Elona. „To jako že mu nějaká bylina zavře díрку nebo mu vysuší pindíka, aby upadl?“

„Ovšemže ne.“ Darsy se při pohledu na to dítě rozpačitě ošila. „My jen... prostě jedno vybereme. Dívka tak statná by se dala snadno vydávat za kluka.“

„A kluk tak roztomilý by se dal snadno vydávat za holku,“ odpálila Elona. „Tím se nic nespraví.“

„To ne, ale...“ Darsy ukázala bradou na operační stůl, kde ještě stále pracovala Amanva. „Ale tohle rozhodnutí ve spojení s několika stříhy a stehy...“

„Wondo,“ ozvala se Leesha.

„Jo, mistryně?“ opáčila Wonda.

„Jestli se někdy někdo jiný než já pokusí provádět na tom dítěti nějaké zákroky, tak ho zastřel,“ pravila Leesha.

Wonda si založila ruce na hrudi. „Jo, mistryně.“

Darsy vztáhla ruce. „Já jen...!“

Leesha třepala prsty. „Já vím, žes to nemyslela zle, Darsy, ale to jsou barbarské zvyky. Pokud nebude to dítě ohroženo na zdraví, tak na něm žádné zákroky provádět nebudeme. Je to jasné?“

„Jo, mistryně,“ odpověděla Darsy. „Ale lidi se budou ptát, jestli je to kluk nebo holka. Co jim máme říct?“

Leesha se podívala na Elonu. „Na mě nekoukej,“ zavrčela matka. „Já vím líp než kdo jiný, že my do těchto věcí nemáme co mluvit. Stvořitelova vůle je Stvořitelova vůle.“

„Dobře řečeno, Ernyho ženo,“ ozvala se Amanva. Konečně odešla od operačního stolu a ruce ještě měla od porodní krve. Napřáhla je k Leeshe. „Teď je ta pravá chvíle, mistryně. Není silnějšího vrhu než v okamžiku narození.“

Leesha přemýšlela. Nechat Amanvu vrhnout *alagai-hory* v porodní krvi a plodové vodě by Amanvě otevřelo pohled do budoucnosti jak Leeshi, tak jejího dítěte. I kdyby byla Amanva zcela otevřená a upřímná – něco, čím *damy'ting* nebyly právě pověstné – bude toho příliš, než aby to vystihla slovy. Vždycky zůstane něco utajeno a zrovna ta tajemství by Leesha mohla zoufale potřebovat.

Ale v Amanvině auře bylo zlatě vepsáno, jakou starost si dělá o to dítě, o svého nevlastního sourozence. Strašně moc chtěla vrhnout kostky kvůli jeho ochraně.

„Mám podmínky,“ řekla Leesha. „A nebudu o nich vyjednávat.“ Amanva se uklonila. „Cokoli.“

Leesha povytáhla obočí. „Budeš své modlitby pronášet thessky.“ „Ovšemže,“ odvětila Amanva.

„Sdělíš všechno, co uvidíš, mně a jen mně,“ pokračovala Leesha.

„Hele, já se chci taky dívat!“ vyhrkla Elona, ale Leesha nespouštěla oči z Amanvy.

„Ano, mistryně,“ souhlasila Amanva.

„A to kdykoli,“ dodala Leesha. „Jestli budu mít nějakou otázku k tomu, co jsi viděla, za dvacet let, odpovíš mi úplně a bez váhání.“

„Přisáhám u Everama,“ odpověděla Amanva.

„Kostky necháš ležet, dokud neuděláme přesnou kopii vrhu, a tu si ponechám.“

V tu chvíli Amanva zaváhala. Nikomu nezavěšenému nebylo dovoleno zkoumat *dama'tingské alagai-hory*, tím méně zkoušet si vyřezat svoje. Inevera Amanvě utrhne hlavu, jestli této žádosti vyhoví.

Ale po chvíli kněžka přikývla. „Mám hliněné kostky, které můžeme nalepit na podložku.“

„A naučíš mě je číst,“ dodala Leesha.

V místnosti se rozhostilo ticho. Dokonce i ostatní ženy, neznalé dobře krasijských zvyků, vycítily, jak nestydatá je to žádost.

Amanva přimhouřila oči. „Ano.“

„Cos viděla, když jsi tomu dítěti vrhla kostky v Angiers?“ zeptala se Leesha.

„To první, po čem mě moje matka vždycky učila se dívat,“ odpověděla Amanva.

Leesha rozložila kolem prastarého rodového dědictví, které použily jako operační stůl, chráněné floky. Chrany ožily, a zatímco se Leesha s Amanvou skláněly nad operačním stolem a zkoumaly žhnoucí kostky, chrany clonily zvuky v obou směrech.

Amanva ukázala dlouhým, nalakovaným nehtem na jeden nápadný symbol. „Ka.“ Krasijský výraz pro ‚jeden‘ nebo ‚první‘.

Ukázal na další. „Dama.“ Kněz.

Třetí. „Šarím.“ Válečník.

„První... kněz... válečník...“ Leesha tupě zamrkala, dech jí uvázl v hrdle. „Šar'dama Ka?“

Amanva přikývla.

„*Dama* znamená ‚kněz‘,“ řekla Leesha. „Znamená to, že to dítě je kluk?“

Amanva zavrtěla hlavou. „Ne nutně. Lepší překlad by byl ‚První duchovní bojovný‘. To jsou slova, která mohou v *Hannu Paš* odkazovat na obě pohlaví.“

„Takže moje dítě je Osvoboditel?“ zeptala se nevěřičně Leesha.

„Tak jednoduché to není,“ odpověděla Amanva. „Musíš pochopit, mistryně, že kostky nám říkají naše možnosti, ale většina z nich se nikdy nenaplní.“ Ukázala na další symbol. „*Irraješ*.“

„Smrt,“ řekla Leesha.

Amanva přikývla. „Podívej, jak špička té kostky ukazuje na severovýchod. Nejpravděpodobnější budoucností toho dítěte je předčasná smrt.“

Leesha zařala čelisti. „Není, pokud do toho budu mít co mluvit.“

„Nebo já,“ souhlasila Amanva. „U Everama a mé naději na nebesa. Nemůže být většího zločinu na celé Ale než ublížit tomu, kdo by nás mohl všechny zachránit.“

„*Ala*.“ Ukázala na další kostku, natočenou šikmo k *irraješ*. „Kdybychom riskovaly, může být odsouzen k záhubě svět.“

Leesha se snažila ta slova strávit, ale bylo toho na ni moc. Odsunula je stranou. „Co udělá tvůj lid, když zjistí, že to dítě je bezpohlavní?“

Amanva se naklonila blíž a zkoumala nejen velké symboly uprostřed kostek, ale i tucty těch menších na okrajích. „Ta zpráva by je rozpoltila. Ohlásit osud dítěte teď je příliš nebezpečné, ale bez toho to budou mnozí brát jako znamení Everamovy nelibosti vůči kotlinskému kmeni.“

„Což by jim poskytlo záminku porušit mír, který jsme já a Ahmann dohodli,“ usoudila Leesha.

„Těm několika málo, kteří poté, co syn Jephův svrhl Osvoboditele z útesu, ještě pořád nějakou záminku potřebují.“ Amanva se sklonila, aby se na kostky podívala důkladněji.

„Podívej se sem,“ vyzvala ji a ukázala na symbol natočený proti shluku. „*Ting*.“ Ženský rod. Přejela prstem po okraji kostky a pokračovala dál, aby ukázala, jak ta čára protíná *irraješ*. „Když vyhlásíš, že to dítě je děvče, sbíhá se to méně.“

Než Leesha s Amanvou skončily, bylo dítě vykoupané a přebalené. Elona podřimovala v křesle se spícím dítětem v náručí. Wonda stála ochranně nad ní, zatímco Darsy neklidně přecházela po komnatě sem a tam. Tarisa svlékla zakrvácenou postel, čistě ji povlékla a teď se zaměstnávala přípravou koupele.

„Ona,“ oznámila hlasitě Leesha, když překračovala chrany.

Darsy strnula. Elona sebou trhla. „Cože?!“

Leesha se pátravě podívala svým chránovým skřípcem na aury žen před sebou. „Pokud to někoho mimo tuto komnatu zajímá, tak jsem právě porodila zdravou holčičku.“

„Jo, mistryně,“ řekla Wonda. „Ale sama jsi říkala, že to dítě musíme střežit ve dne v noci. Dříve či později to někdo zjistí, až ho budeme přebalovat.“ Její auru zbarvila starost. „Mluvím o tom, která...“

Leesha se dala do smíchu. „Nařízením hraběnky jsi plenkových povinností zbavena, Wondo Drvoštěpova. Utírání zadečků by bylo mrháním tvými schopnostmi.“

Wonda si oddechla. „Díky Stvořiteli.“

„Osobně si pročtu auru každého člena domácnosti a ostrahy, který bude mít přístup k mé dceři.“ Leesha se podívala na Tarisu. „Každý, komu nebude možno věřit, si bude muset najít práci jinde.“

Auru její komorné zbarvil strach a Leesha si povzdechla. Věděla, že k tomu dojde, ale tím to nebylo o nic snazší.

„Řekneme to i Vice a Jizell,“ pokračovala Leesha. „Všechny budeme muset sledovat, jak se holčička vyvíjí pro případ, že by její stav zapříčinil nepředvídatelné zdravotní problémy.“

„Jistě,“ souhlasila Darsy.

„Říct to Jizell je jako říct to rovnou vévodkyni matce,“ varovala ji Wonda. Jizell nyní byla vévodskou kořenářkou vévody Petherera a tím pádem podléhala přímo vévodkyni Araine.

Leesha se střetla s Tarisiným pohledem. „Počítám, že ta to zjistí tak jako tak. Lepší bude, když se to dozví přímo ode mne.“

„Platí to i pro ni?“ Darsy trhla prstem směrem k Amanvě.

„Platí.“ Amanvina aura zůstala klidná a vyrovnaná. Byla to oprávněná otázka. „Své matce lhát nebudu ani to před ní nebudu tajit, ale naše zájmy se kryjí. Damaja si zaručeně bude dělat starosti, aby se tomu dítěti nic nestalo, a to bude mít rozhodující vliv na mé bratry, aby se nesnažili dělat si na dítě nárok nebo ho rovnou zabít.“

Elona se užuž chystala něco říct, ale Leesha tento rozhovor rázně uzavřela. „Já jí věřím.“ Podívala se zpátky na Amanvu. „Budete ty a Sikva bydlet tady s námi?“

Amanva zavrtěla hlavou. „Děkuji, mistryně, ale v sídle mého ctihodného manžela už je pro nás vybaveno dost místností, abychom se tam mohli nastěhovat. Po tak dlouhé době v zajetí toužím být pod vlastní střechou a mezi svými vlastními lidmi...“

„Jistěže.“ Leesha položila Amanvě dlaň na břicho. Amanva vyjeveně zmlkla. „Ale pochop, prosím, že teď jsme tvým lidem i my. Jsme třikrát pokrevně svázáni.“

„Třikrát svázáni,“ souhlasila Amanva a položila svou dlaň přes Leeshinu tak důvěrným způsobem, že by to bylo ještě před pár měsíci nemyšlitelné. Zvláštní, jak může sdílená bolest někdy udělat to, co dobré časy nezvládnou.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Darsy, když Amanva opustila komnatu.

„To znamená, že Amanva a Sikva nosí Rojerovy děti,“ odpověděla Leesha. „Ten, kdo jim okamžitě nevyhoví, když bude ta či ona něco chtít, by k tomu měl mít zatraceně dobrý důvod.“

Darsy vylétlo obočí až do vlasů, ale přikývla. „Jo, mistryně.“

„A teď, jestli mě všechny omluvíte,“ řekla Leesha, „bych ráda uložila svou dceru do kolébky a dala si koupel.“

Darsy a Wonda vyrazily ke dveřím, ale Elona otálela a v její auře se zřetelně rýsovala neochota odejít od miminka.

„Noci, matko,“ povzdechla si Leesha, „ty se v tom dítěti vidíš za hodinu víc než za celý můj život ve mně.“

„Tohle nemá tvou prořízlou pusou.“ Elona se zadívala na spící miminko. „Šťastný mrňavý kříženeček. Kdybych se já narodila s pindíkem, mohla jsem vládnout tomuto městu.“

„Byla bys úžasný chlap,“ souhlasila Leesha.

„Žádný chlap,“ odmítla Elona. „Já jsem nikdy nechtěla být chlap. Chtěla jsem jen taky pindíka. Steave mi kdysi udělal dřevěného. Vyleštil ho a říkal, že poslouží, když doma nebude žádné dřevo.“

„Stvořiteli,“ povzdechla si Leesha, ale Elonu to neodradilo.

„Myslel ho pro mě, ale nakonec se líbil tvému tátovi, když jsem...“

„Do Jádra, matko!“ zavrčela Leesha. „Tohle mi snad děláš schválně.“

Elona se zachichotala. „Jistěže ano, děvče. Být osinou v tvém zadku vyžaduje trvalou snahu.“

Leesha skryla tvář v dlaních.

Elona se konečně obměkčila a podala miminko Leeshe. „Já jen říkám, že ženy Papírový jsou vášnivé i bez pindíka.“

Tomu se Leesha usmála. „To teda jo.“

„Jak ji pojmenuješ?“ zeptala se Elona.

„Oliva,“ odpověděla Leesha.

„Vždycky jsem se divila, proč to je vlastně dívčí jméno,“ zadumala Elona. „Olivy přece mají pecky jak koule.“

Kapitola 3

Hraběnka Papírova

334 p. N.

Tarisa čekala, až Leesha konečně odtrhne pohled od Olivy, tvrdě spící v kolébce. Její aura pořád vypadala jako králík zahnaný do kouta, ale navenek to na té staré ženě znát nebylo. „Má paní je určitě vyčerpaná. Pojď si sednout, učešu tě.“

Leesha zvedla ruce a uvědomila si, že od svého návratu domů si ještě ani nerozpustila vlasy a ze sepnutého účesu se mezitím polovina sponek uvolnila nebo vypadla úplně. Na sobě měla jen propocenou, zakrvácenou spodní košili a přes ni hedvábný župan. Na obličejích škraloup zaschlých slz. „Musím vypadat hrozně.“

„Ale kdepak.“ Tarisa ji odvedla k ložnicové toaletce, vyndala sponky a rozčesala jí vlasy. Byl to rituál, který prováděly už tolikrát, že Leeshu steskem bodlo u srdce. Tohle byly Thamosovy komnaty, jeho služebnictvo, jeho tvrz. Chtěla to sdílet s ním, jako v pohádce, jenže princova role v jejím příběhu skončila.

Všude po něm zůstaly stopy, známky života přervaného v nejlepším. Stěny zdobily lovecké trofeje a kopí spolu s honosnými portréty šlechtické rodiny. Kolem místnosti držely němou stráž stojany s trojí lakovanou zbrojí.

Leesha sklopila oči k podlaze, ale zradil ji čich, když zachytil vonné oleje, které hrabě používal, vůně, které vyvolávaly vzpomínky na lásku, touhu a ztrátu.

Tarisa si toho všimla. „Arther to chtěl všechno odnést, aby ses na to nemusela dívat. Aby tě ušetřil bolesti.“

Leeshe se stáhlo hrdlo. „Jsem ráda, že to neudělal.“

Tarisa přikývla. „Řekla jsem mu, že mu utrhnu hlavu, jestli pohne jen jedinou židlí.“ Leesha zavřela oči. V životě bylo málo tak konejšivých potěšení jako česání od Tarisy. Najednou si uvědomila, jak je unavená. Amanvina hojivá magie jí sice dodala sílu, ale ta už se vyčerpala. Pořádný spánek beztak žádná magie doopravdy nenahradí.

Ale předtím ještě musí vyřešit pár věcí.

Leesha loupala okem po Tarisině auře. „Jak dlouho děláš špeha vévodkyni matce?“

„Děle, než ty jsi naživu, paní.“ Tarisina aura se naježila, ale hlas zůstal klidný. Konejšivý. „Ale nikdy jsem to nebrala jako špehování. Thamos byl ještě v povijanu, když mě k němu přivedli jako chůvu. Bylo mou povinností podávat o něm zprávy jeho matce. Její Milost toho chlapce milovala, ale musela se starat o vévodství a její manžel byl doma jen zřídka. Každou noc, když malý kníže spal, jsem jí vyprávěla, co všechno celý den dělal.“

„I když pak z chlapce vyrostl dospělý muž?“ zeptala se Leesha.

Tarisa si odfrkla. „Zejména pak. Sama to poznáš, až vyroste Oliva, paní. Matka dítě nikdy doopravdy neopouští.“

„Jakého druhu věci jsi jí vyprávěla?“ zeptala se Leesha.

Tarisa pokrčila rameny. „Převážně o jeho milostném životě. Její Milost si zoufala, jestli se kníže někdy usadí, a chtěla vědět o každé sukni, která mu padne do oka.“ Tarisa se střetla s Leeshiným pohledem. „Ale jen jedna jediná žena si kdy Thamosovu pozornost udržela.“

„A ta měla temnou minulost,“ uhádla Leesha. „Skandál z dětství a řeči o tom, že se pelešila s tím démonem z pouště...“

Tarisa zase odvrátila pohled. Pravidelné, konejšivé tahy kartáčem ani nezpomalily. „Lidi toho napovídají, paní. Na Jadrnském hřbitově i v lavicích modlitebny. Mezi drvoštěpy i – Stvořitel ví – v křídle pro služebnictvo. Mnozí si vykládají, jak jste po sobě pokukovali s Tetovaným i jak jsi šla do Krasie sbalit Ahmanna Jardira. Nikdo by nemohl dokázat, že tě měli v posteli, ale lidské klepy nepotřebují důkazy.“

„To nepotřebují nikdy,“ souhlasila Leesha.

„Neřekla jsem Její Milosti nic, co by beztak neslyšela od jiných,“ pokračovala Tarisa, „ale řekla jsem jí, ať jim nevěří ani slovo. Ty a Jeho Výsost jste nebyli zrovna nenápadní. Když se ti začaly napínat živůtky, předpokládala jsem, že to dítě je knížete. To jsme si mysleli všichni. Všechno služebnictvo tě milovalo. Psala jsem Její Milosti o svém podezření s radostí a jako na jehlách jsem čekala, až to Jeho Výsosti řekneš.“

„Jenže pak jsme se rozešli,“ dodala Leesha, „a ty sis uvědomila, že ses ve své náklonnosti ke mně zmýlila.“

Tarisa potřásla hlavou. „Jak bychom mohli zarazit něco, co nezarazil náš pán?“

„Thamos mě vyhodil,“ namítla Leesha.

„To jo,“ uznala Tarisa. „A pak bloumal těmito síněmi jako duch a celé hodiny zíral na tvůj obraz.“

Leeshe uvázl knedlík v krku a bezúspěšně se ho snažila spolknout.

„Některí možná potajmu chovají naději, že zítra oznámíš, že Thamos má dědice,“ pokračovala Tarisa, „a sní o tom, že v tomto domě bude kus knížete k pomilování a radosti. Ale nikdo z nich se od tebe neodvrátí, až poznají Olivu.“

„Jak ráda bych tomu věřila,“ povzdechla si Leesha.

„Já jsem svého vlastního syna nikdy nepoznala,“ řekla Tarisa. „Byla jsem kuchtička u nižší šlechty, a když se paní nedařilo dát pánovi děti, zaplatili mi, abych s ním líhala a dítěte se pak vzdala.“

„Tariso!“ vyděsila se Leesha.

„Zacházeli se mnou slušně,“ řekla Tarisa. „Dostala jsem peníze a doporučení k vévodkyni matce, která potřebovala někoho na kojení a přebalování malého knížete Thomose. Byl mi jako syn, kterého jsem nikdy nepoznala.“

Naklonila se a něžně položila Leeshe ruku na břicho. „Netřeba říkat, čí děti nám Stvořitel dává. V tomto domě je dost lásky pro jakékoli tvé dítě, má paní.“

Leesha přitiskla ruku přes její. „Dost už s tím *má paní*. Oslovuj mne mistryně, prosím.“

„Ano, mistryně.“ Tarisa jí stiskla ruku a vstala. „Voda už by měla být horká. Půjdu se postarat o lázeň.“

Odešla a Leesha si dovolila odlepit oči od podlahy a podívat se na připomínky své ztracené lásky.

A rozplakala se.

Přes den nechala Leesha závěsy zatažené, prohlížela si Olivu chránovým skřipcem a pyšně obdivovala sílu a čistotu dětské aury. Oliva hladově jedla, málo spala a pořád upírala na Leeshu jasně modré oči. V její magii zářil cit větší láska, větší než zbožňování. Něco prapůvodnějšího, ryzejšího.

Z blouznivého nadšení vytrhlo Leeshu klepání na dveře. Wonda šla otevřít a Leesha slyšela tlumený rozhovor. Pak dveře zaklaply, Wonda je zase zamkla a vrátila se do ložnice.

„Venku čeká Arther,“ oznámila jí. „Říkala jsem mu, že nemáš čas, ale on se nedá odbýt. Chce s tebou mluvit o něčem naléhavém.“

Leesha se namáhavě narovnal. „Dobrá. V županu mě viděl už dřív. Tariso? Vezmi, prosím, Olivu do dětského pokoje, než to prohovoříme.“

Když Tarisa Olivu vzala, že ji odnese, Oliva pevně sevřela v pěsti Leeshin prst. Z její aury Leeshu bodlo u srdce.

Pan Arther se zastavil v uctivé vzdálenosti od postele a uklonil se. „Omlouvám se, že jsem se sem tak vetřel, hraběnko Papírova.“

„V pořádku, Arthere,“ odpověděla Leesha. „Věřím, že bys to neudělal, kdyby to nebylo důležité.“

„Rozhodně,“ ujistil ji Arther. „Blahopřeji ti k narození dcery. Předpokládám, že to přišlo... dříve, než se čekalo. Věřím, že se všichni těší dobrému zdraví.“

„Děkuji, těší,“ odpověděla Leesha, „nicméně předpokládám, že to už ti Wonda řekla.“

„Ano, jistě,“ uznal Arther. „Přišel jsem s jinou, poměrně naléhavou záležitostí.“

„A to je?“ opáčila Leesha.

Arther se narovnal jako prkno. Nebyl vysoký, ale nahrazoval to postojem. „Ve vsí úctě, hraběnko, jestliže jsem byl uvolněn z řízení domácnosti a jsem tedy propuštěn, tak si opravdu myslím, že není příliš žádat, aby mi to bylo sděleno přímo.“

Leesha tupě zamrkala. „On ti to někdo sdělil nepřímo?“

„Paní Papírova,“ odvětil Arther.

„Paní... Noci, má matka?“ užasla Leesha.

Arther se znovu uklonil. „Paní Papírova se do tvrze nastěhovala před týdnem, když do Kotliny dospěla zpráva o tvém novém postavení. Je... obtížné jí vyhovět.“

„A to to neznáš ani z poloviny,“ utrousila Leesha.

„Je to samozřejmě jejím právem,“ pokračoval Arther. „Pokud nerozhodneš jinak, jsou ona a tvůj otec nejvýše postavenými členy tvé domácnosti. Předpokládal jsem, že jsi je poslala připravit tvrz na tvůj příjezd.“

Leesha potřásla hlavou. „Myslela jsem to jen tak, že tvrz je zařízení pohodlnější než otcův domov.“

„Není na mně to hodnotit,“ pokračoval Arther. „Ale dnes odpoledne, poté, co bylo oznámeno narození tvé dcery, mi řekla, že mých služeb již není dále zapotřebí a že se domácí služebnictvo bude nadále hlásit přímo u ní.“

Leesha zasténala. „Já snad tu ženskou zardousím.“ Podívala se na Arthera. „Buď ujištěn, že dříve zmrzne Jádro, než bych své matce svěřila vládu nad svou domácností. Vyjasním si to s ní dřív, než skončí tento den.“

„Je to úleva,“ připustil Arther. „Ale nemohu si pomoci, vzhledem k propuštění Gamona a Hayese mne nutně musí napadat, jestli nejsem další na řadě. Přeješ si, abych odstoupil?“

Leesha na toho muže zamyšleně hleděla. „Přeješ si zůstat v mých službách i po Thamosově smrti?“

„Ano, paní,“ odpověděl Arther.

„Proč?“ zeptala se Leesha na rovinu. „Nikdy jsi s mými názory nesouhlasil, zejména když se jednalo o uprchlíky.“

Jeho aura se rozhořčeně zachvěla, ale Arther jen povytáhl obočí. „Můj souhlas je nepodstatný, paní. Já jsem zodpovídal za udržování vyrovnaného knížecího rozpočtu a dohlížel na to, aby se jeho peníze vynakládaly moudře. Zpochybňuji tedy všechny útraty, které navrhuje rada, protože kdybych to nedělal, nedostával bych svým povinností. Nicméně když Jeho Výsost rozhodla, bylo její rozhodnutí splněno do puntíku a bezodkladně. Pokud si mne ponecháš, můžeš se plně spolehnout, že budu dělat totéž pro tebe.“

V jeho auře nebylo stopy po lži, ale odpověď na svou otázku nedostala. „Proč?“ zeptala se znovu. „Předpokládala jsem, že záhy po mém příjezdu sám požádáš o uvolnění a vrátíš se na rodinné panství do Angiers.“

Jakýsi obrázek se mihl Artherovou aurou. Byl zprohýbaný a zkrabatělý, ale Leesha přesto rozpoznávala kdysi velký angierský městský dům, který se již rozpadal. Pojil se s ním Artherův stud i vášnivá pýcha.

„Naše rodinné panství bylo zatíženo hypotékou, abych si mohl koupit náležitou hodnost u Dřevních vojáků,“ odpověděl Arther. „Tohle postavení a kapka štěstí mi vynesly místo panoše u mladého knížete Thamose. Můj život náležel jemu. Gamon na tom není jinak.“

Další obrázek. Thamos, Arther a Gamon, nerozluční jako bratři.

„Ale teď je kníže pryč.“ Arther nedal navenek nijak znát, jaká bolest rve jeho auru. „Je pryč i Angiers, které jsme opustili. Město nyní

obsadili Euchorovi Horští kopiníci se svými ohňometnými zbraněmi. Dřevní vojáci budou brzy odesláni hlídkovat na promenádu, uklidňovat domácí spory a rozhánět nepovolená žonglérská představení. To už není nic pro nás, i kdybychom se chtěli vrátit.“

Takhle o tom Leesha nepřemýšlela. „Kam bys šel, kdybych tě požádala, abys odstoupil?“

„Zůstal bych ubytovacím důstojníkem kotlinských Dřevních vojáků, pokud bys mne ovšem neuvolnila i odtamtud,“ odpověděl Arther. „Vrátil bych se tedy do kasáren a začal si hledat místo u některého barona. Snad u barona Drvoštěpa.“

„Pořád si nejsem jistá, nakolik se na tebe mohu spolehnout, Arthere. Obávám se, že musím být naprosto neomalená,“ klepla skřipcem, „a podívat se do tvé aury.“

Arther na ni dlouho hleděl, pohledem přeskakoval na lampy, na zatažená okna a zpátky na její chránový skřipec. V jeho auře bylo rušno, ale bylo to příliš složité, než aby v tom Leesha dokázala číst, jako by se pořád snažil vyznat ve svých pocitech vůči takovému vpádu do soukromí.

Nakonec se ostře nadechl a vojensky se napřímil. „Je předem omluvena, má paní, každá neomalená otázka, kterou mi položíš. Tak, jako bylo mou povinností pečlivě prověřovat tvé návrhy, je tvou povinností prověřovat mou spolehlivost, než mne přijmeš do svých služeb.“

„Děkuji...“ začala Leesha.

„Ale,“ přerušil ji Arther zvednutou rukou. „Máme-li spolupracovat v dobré víře, musíš souhlasit, že mne už nikdy znovu nepodrobíš tomu...“ mávl rukou k Leeshinu skřipci, „... nemístnému prověřování bez příčiny a bez důkazu.“

Leesha potřásla hlavou. „Jestli máš pocit, že narušuji tvé soukromí, tak se omlouvám, ale můj skřipec už ke mně neodlučně patří. Nebudu ho sundávat pokaždé, když vstoupíš do místnosti. V Kotlině nastanou změny, Arthere. Jestli bude někomu v mých službách vadit chránová magie, tak mu samozřejmě poskytnu vynikající doporučení a štědré odstupné.“

„Výborně, paní. Sdělím to služebnictvu. Pokud jde o mne, máš-li další otázky týkající se mé poctivosti, rač se ptát, ať to máme za sebou.“ Artherovu auru zvířila rostoucí nevole. Považoval se za naprosto nepochybnitelného člověka a Leeshina nedůvěra ho urážela.

Leesha věděla, že musí postupovat opatrně. Taky by se jí mohlo stát, že si sice potvrdí Artherovu spolehlivost, ale svou nedůvěrou ho urazí tak, že odejde.

Leesha si založila ruce na hrudi. „To dítě je Ahmanna Jardira.“

Artherova aura se nezměnila. „Nejsem hlupák, paní. I kdyby mi to můj pán sám neřekl už před několika měsíci, tak kdyby to dítě bylo Thamosovo, tvoje matka by to vykřikovala z hlásné věže.“

„A přesto bys zůstal v mých službách?“ zeptala se Leesha.

„Ahmann Jardir je mrtev,“ odpověděl Arther. „Myslím, že jakákoli pouta, která jsi s Krasijci měla, zemřela s ním bez ohledu na to, co se dělo předtím. Po bitvě o Dokov nemůže být pochyb, že nový krasijský vůdce bude hledět na Kotlinu jako na svého nepřítele, a já tě znám dost dobře na to, abych ti věřil, že mu ji nevydáš.“

„To je sakra pravda,“ ozvala se Wonda.

„Můj pán je rovněž po smrti,“ pokračoval Arther. Nevoli v jeho auře spolykala rostoucí prázdnota. „Já vím, žes ho milovala a on tebe. Ani jeden jste předtím... nešetřili svou náklonností. Není na mně, abych to soudil.“

„Posílal jsi pravidelná hlášení ministru Jansonovi,“ poznamenala Leesha.

„To my všichni, včetně Jeho Výsosti,“ odpověděl Arther. „Thamos před břechanovým trůnem nic netajil.“

„Janson je už také po smrti,“ dodala Leesha. „A účetní knihy Kotliny jsou uzavřeny. Sám jsi říkal, že Angiers, jaké jsme znali, je pryč. Kotlina si musí najít svou vlastní cestu.“

„Ty chceš být vévodkyní z Kotliny,“ uhodl Arther.

„A kdyby?“ opáčila Leesha. „Budeš věrný mně – Kotlině – nebo břechanovému trůnu?“

Arther o krok ucouvl a vytáhl z postroje na zádech obřadní šermířské kopí. Wonda sebou trhla, ale Leesha zvedla ruku a zadržela ji. Arther položil kopí na podlahu před postel a klekl si. „Tobě a Kotlině, má paní. Přísahám u Stvořitele a budu přísahat znovu na slunce.“

Leesha natáhla ruku a Arther ji uchopil. „A já přísahám, že budu hodna tvé důvěry, první ministře.“

Arther jí políbil ruku. „Děkuji, má paní.“

Zhoupl se zpátky na paty, plavně vstal a z mošny u pasu vytáhl psací podložku. „V tom případě: obdržel jsem již tucty žádostí týkajících se tvého kalendáře a je zde řada naléhavých záležitostí...“

Leesha si povzddechla, ale cítila, že napětí ve valné míře povolilo. Letmo zavadila pohledem o dětský pokoj. „Máš čas, dokud Oliva nezačne plakat, ministře.“

Leesha Papírova, mistryně z Kotliny

Leesha ta slova čmárala snad potisícáté a už ji braly křeče do zad. Thamosovo křeslo, tu obrovskou vyřezávanou nestvůrnost, navrhovali určitě spíš k odstrašení než kvůli pohodlí. Magie sice pomohla urychlit zotavení, ale Leesha si na ni nechtěla zvykat, a už vůbec ne, když Oliva hladově sála tucetkrát denně.

Jednou rukou se zapřela v kříži, kde se svaly svýjely bolestí, a protáhla se. Od dopoledne podepisovala. Za oknem kanceláře se stmívalo.

Ministr Arther chňapl lejstro, položil ho nahoru na hotovou hromadu a rovnou před ni položil další. „Padesát tisíc floků za koňskou plátovou zbroj s erbem barona Drvoštěpa.“ Arther se koncem pera letmo dotkl příslušných cifer a rychle načmáral dolů X. „Podepiš zde.“

Leesha zkoumala lejstro. „To je směšné. Tohle neschvaluji. Baron si může své koně oblékat za své peníze. Tady je spousta hladových krků.“

„Je mi líto, mistryně,“ řekl Arther, „ale ta objednávka byla hotová už před měsícem. Baron má svou zbroj a obchodník čeká na peníze.“

„Jak to mohlo projít bez souhlasu?“ užasla Leesha.

„Jeho Výsost svěřila baronu Drvoštěpovi velení, jenže baron by raději pohlavkoval lesního démona, než aby vzal do ruky pero.“ Arther si odfrkl. „A mezi Kotliňany se za závaznou dohodu očividně považuje plivnutí na ruku.“

„Mnoho z nich beztak neumí číst.“ Leesha zařala zuby, nachýlila se nad stůl, podepsala a pak letmo zavadila pohledem o vysoký stoh rozvinutých lejster, která doručil baronův písař. „To je všechno pořád to samé?“

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Arther. „Lidé potřebovali někoho, k němuž by za tvé a hrabčíc nepřítomnosti upínali své naděje. Zejména pak, když zmizeli pán a paní Sedlákoví. V tomto směru byl baron Drvoštěp velmi úspěšný. Ovšem jako správce... má ještě řadu nedostatků.“

Leesha přikývla. Nedokázala předstírat, že je to pro ni nějaká novinka, vždyť znala Gareda celý život. Lidé ho milovali a věřili mu. Byl jedním z nich – první drvoštěp, který uposlechl výzvy Arlena Sedláka a vyšel se sekerou do noci. Od té doby bránil Kotliňany před demony noc co noc a všichni to věděli. Lidem se lépe spalo s vědomím, že velí Gared Drvoštěp.

Ale utrácet peníze mu šlo mnohem lépe než je počítat. Leesha sice mohla nechat razit nekonečné množství floků, jenže ty měly cenu, jen dokud jim lidé věřili.

„Pořád by ses u něj ucházel o práci, kdybych tě požádala, abys odstoupil?“ zeptala se Leesha.

Arther zafuněl. „To byla planá hrozba, mistryně. Baron Drvoštěp střídá úředníky rychleji než korbele piva. Panoš Emet to vzdal poté, co mu baron vyhrožoval, že mu utrhne ruce.“

Leesha si povzdechla. „A kdybych ti nařídila, abys k němu nastoupil, a jemu, aby tě přijal?“

„Možná bych porušil svou přísahu a zběhl bych do Krasie,“ odušil Arther a Leesha se smála, až jí škrábalo v krku.

Oči jí zabloudily zpátky ke stohu lejster a veselí ji opustilo. Mnula si spánek, aby rozmasírovala tu tupou bolest, která se brzy rozvine, jestli si nedá něco k jídlu a hodinku o samotě na zahradě. „Gared potřebuje úředníka, který se ho nebude bát.“

„Já opravdu nevím, kde najít nějakého Arlena Sedláka v oboru lejster,“ odušil Arther.

„Nemyslela jsem chlapa,“ odvětila Leesha. „Wondo?“

„Na mě se nedívej, mistryně,“ vzepřela se Wonda. „Já jsem na lejstra ještě horší než Gar.“

„Tak buď tak hodná a dojdi pro slečnu Lakýrnickovu,“ požádala ji Leesha.

Wonda se usmála. „To jo, mistryně.“

„Děkuji, že jsi přišla, Emélie.“ Leesha pokynula k jedné židli u svého stolu. „Vezmi místo, prosím.“

„Děkuji, hraběnko.“ Rosal půvabně, zkušeně vysekla pukrle, když se zvedala, zlehka si přidržela sukně, takže když se usadila, byly všechny sklady na svém místě.

„Oslovuj mne, prosím, jen mistryně,“ požádala ji Leesha. „Čaj?“

Rosal přikývla. „Ano prosím, mistryně.“

Leesha dala znamení Wondě. Ta žena dokázala navléknout jehlu lukem a stejně zdatně se naučila podávat čaj; dva plné horké šálky i s podšálky přinesla v jedné ruce jako dva floky.

„Jak se ti zatím líbí Kotlina?“ zeptala se Leesha, když si vzala svůj šálek.

„Úžasná.“ Rosal si dala do čaje cukr a míchala si ho. „Všichni jsou tak vstřícní. Všichni jsou vzrušeni tou svatbou. Dokonce i tvá matka mi nabídla pomoc při přípravách.“

„Aha?“ O tom Leesha slyšela poprvé. Vypadalo nepředstavitelně, že by Elona nabízela komukoli pomoc z dobré vůle, a už vůbec ne Emélii Lakýrníkově.

Rosal přikývla. „Představila mne těm nejlepším květinářkám a švadlenám a nabídla mi pár... zajímavých rad na šaty.“

„Má matka nepatří k těm, které plýtvají látkou,“ odtušila Leesha. „Zejména na živůtku.“

Rosal zvedla šálek a spiklenecky na ni mrkla. „Už jsem nosila i takové, o jakých by se ani tvé matce nesnilo. Ale tentokrát ne. Rosal byla pro jiné. Gared dostane nevěstu z žongléřských pohádek.“

„Gared nedostane nic, dokud nebude mít hotové papírování,“ odvětila Leesha a ukázala na stoh na svém stole.

Rosal přikývla. „Lejstra nejsou zrovna Garedovou silnou stránkou. Po svatbě budu moci...“

„Žádné ‚budu‘, drahá,“ přerušila ji Leesha. „Musím ti připomínat, že jsi mi zavázána?“

Rosal zavrtěla hlavou. Vévodkyně matka chtěla Rosal po skandálu u dvora uvrhnout do vězení a Leesha jí v tom zabránila. „Ovšemže ne, mistryně.“

„Dobrá,“ řekla Leesha. „Amanviny kostky říkaly, že pokud jde o věrnost Kotlině, tak se na tebe mohu spolehnout, a to je přesně to, co zrovna teď potřebuju.“

Rosal odložila šálek a posadila se rovně s rukama v klíně. „Jak ti mohu pomoci?“

Leesha ukázala na stoh. „Řekni svému drahému, že si s tebou neužije, dokud se neposadí k účetnictví a nedá si dohromady má dáti, dal.“

Rosal povytáhla obočí a na rtech jí zacukal samolibý úsměšek. „Ale mistryně, se mnou si ještě nikdy neužíval. My nejsme svoji! Jen pomysli na ten skandál!“

Úsměšek se rozvinul do úsměvu. „Ale udržuji jeho peň v pozoru. Řekla jsem mu, že ho nechci vidět bez kalhot, dokud nebudeme svázáni. A on teď kdykoli jsme sami, běží pro řemen.“

„Stvořiteli,“ povzddechla si Leesha. „Ty jsi stejně hrozná jako moje matka. Dej si pozor, aby nebyl při své noční síle, nebo ti ten řemen zpřetrhá.“

Rosal se zablýsklo v očích. „Ale mistryně, to on ve skutečnosti nechce.“

„Nebude vadit, když počkám venku?“ přerušila je Wonda.

Rosal se na ni usmála. „Hele, Wondo Drvoštěpova, ty se červenáš!“

„Tak trochu mám pocit, jako bys mluvila o mém bratrovi,“ odtušila Wonda.

„Sama mám dva bratry,“ připustila Rosal. „Vím o jejich milostném životě víc, než bych chtěla.“ Pousmála se. „Ale nemohu říct, že by to nebylo užitečné.“

„Mohu tedy předpokládat, že to vezmeš... eh,“ Leesha se proti své vůli usmála, „... pevně do ruky?“

Všechny tři ženy se rozesmály.

„Pusť to z hlavy, mistryně,“ řekla Rosal. „Dám mu ten řemen pod psací stůl.“

„Slunce už zapadlo, mistryně,“ řekla Tarisa.

Leesha odtrhla Olivu od prsu a podala ji Eloně. „Už se všichni sešli a dostali čaj?“ Tarisa jí přišla zapnout živůtek a hbitě ji přitom přepudrovala.

„Spousta z nich čeká už déle než hodinu,“ odpověděla Wonda.

Leesha přikývla. Nechávat radní čekat, to byl jeden ze způsobů, jimiž Thamos dával najevo svou moc, a Leeshe přišlo vhodné tento zvyk pro tentokrát – při prvním zasedání rady po svém návratu – zachovat.

Navíc toto zasedání svolala až na závěr dne, takže mohla vyčkat, až slunce, které zvečera zalévalo jasně západní okna poradní síně, zapadne. Nasadila si chranový skřípec, vstala a vyplula na chodbu. Byla doma už týden a tohle už se nedalo dál odkládat.

„Leesha Papírova, mistryně z Kotliny,“ oznámil Arther prostě, když ji uváděl hraběcím vchodem do poradní síně, odtud dočista skryté za Thamosovým nestvůrným trůnem. Leesha měla v úmyslu se toho krámu jednou zbavit, ale v tuto chvíli, kdy se tyčil vysoko nad radou, sloužil svému účelu dobře.

Leesha si odpárala titul od jména záměrně. Titul hraběnka jí dal angierský trůn, ale ona neměla nijak v úmyslu zůstat mu nadále zavázána. Byl nejvyšší čas, aby se Kotlina osamostatnila.

Všichni vstali a uklonili se. Přikývla jim v odpověď a pokynula jim, aby usedli na svá místa. Stát zůstal jen Arther, který zaujal své místo za trůnem.

Leesha se rozhlédla po radnících. Její otec Erny tu byl za chraničářský cech. Smitt za kupecký. Pastýř Jona obsadil velké dřevěné křeslo inkvizitora Hayese, ale Hayes si našel jiné, skoro stejně vznešené, a usadil se vedle něj. Podobně měl baron Gared vedle sebe kapitána Gamona. Darsy a Vika obsadily protější konec stolu, Darsy ve velkém čalouněném křesle, kde kdysi sedávala Leesha. Vedle nich seděla Amanva, Kendall a Hary Koufík, mistr cechu žonglérského.

„Děkuji vám, že jste přišli,“ zahájila Leesha. „Vím, že máte plno práce s přípravami večerního obřadu, takže si toto první zasedání uděláme krátké. Za prvé, jak všichni víte, pan Arther si podrží své postavení prvního ministra.“ Pokynula mu. „Ministře?“

Arther předstoupil s už připravenou psací podložkou. „Kotlina má nyní šestnáct baronství, mistryně, nepočítaje v to Kořenářský les. Na jedenácti z nich jsou velechrany v provozu. Čtyři z nich začala platit daně. Ostatní se ještě... neustálila, lidé se tam teprve usazují k novému životu.“

Většina těchto panství vznikla díky lidem prchajícím před Krasijci, kteří během posledního roku přicházeli nepřetržitě. Kotlina se trvale rozrůstala, aby je pojala, razila floky, aby se rozběhlo jejich hospodářství, a poskytovala základní stavební a ostatní materiál ke znovuvybudování života.

„Všechna ta panství posílají své lidi k drvoštěpům,“ poznamenal Gared. „Nováčci nám tedy přicházejí každý den, což je dobře. Velechrany zatlačují demony pořád dál, jenže jejich řady neřidnou, ba naopak, je to spíš čím dál horší.“

„Na ochranění nových zbraní a štítů používáme kadluby a šablony,“ navázal Erny. „Není to tak účinné jako ruční ochranění, ale umožňuje nám to vyhovět požadavkům. Taky pracujeme na stučcích látky na velkovýrobu pláští neviditelnosti.“

Leesha přikývla. „Co děláme pro to, abychom znovu sestavili jízdu?“

„Jon Hřebec už má připravené další koně,“ oznámil Smitt. „Dřevní kopiníci...“

„Kotlinští kopiníci,“ přerušila ho Leesha s pohledem upřeným na Gamona.

„Prosím?“ užasl Smitt.

„Dřevní vojáci jsou dneškem rozpuštěni,“ sdělila Leesha. „Kdokoliv z nich bude chtít nastoupit ke Kotlinským vojákům, bude rovnou převelen a po přísaze věrnosti Kotlině si ponechá svou hodnost i plat. Ostatní...“

Gamon zvedl ruku. Arther to s ním už probíral. „Já už jsem s muži mluvil, mistryně. Není mezi nimi nikdo, kdo by se chtěl vrátit do Angiers.“

Leesha přikývla. „Brzy je tedy uvidíme v plné síle, kapitáne.“

Podívala se na Jonu, sedícího vedle škrobeného inkvizitora Hayese. „A co tví duchovní, Pastýři?“

„Nám bude ještě nějaký čas trvat, než se naše řady zaplní,“ odpověděl Jona. „Kazatele i akolyty pobíjeli Krasijci na potkání. Zůstala nás jen hrstka na službu zástupům. Rád bych dostal tvé požehnání k pověření inkvizitora Hayese, aby zde zastupoval první kotlinskou radu pastýřů.“

Leesha a inkvizitor se navzájem měřili pohledem. I on si vzal na zasedání skřípec. Leesha viděla, jak se po jeho skřípci míhá chranové světlo, a věděla, že on sleduje její auru stejně pozorně jako ona tu jeho.

I toto bylo dohodnuto předem. Když oba sehrají na radě dohodnutou roli, oba si zachovají tvář.

„Co podle tebe udělá vévoda Pether,“ zeptala se Leesha, „když vystoupíš z angierské církve a složíš slib nezávislé kotlinské církvi, s Jonou jako Pastýřem?“

Hayes rychle načrtl do vzduchu chranění. Leesha viděla, jak se načrt vlní přes volnou magii, a jeho umění na ni udělalo velký dojem. Ale i jeho oči načrt vyjeveně sledovaly.

Leesha se usmála, už jí svítalo, co říká jeho aura. *Pastýři mají větší moc, než vědí.*

Hayes setřásl překvapení. „Pethera jsem vychovával. Bude to brát jako osobní zradu. Angierská církev mne prohlásí za kacíře a pravděpodobně vydá příkaz, abych byl zaživa upálen, jestli ještě někdy vstoupím na angierskou půdu.“

„A ty to přesto chceš udělat?“ zeptala se Leesha.

„Byl jsem sem poslán potírat kacírství,“ odpověděl inkvizitor Hayes. „Přivést Kotlinu zpátky pod vládu Pastýře Pethera a angierské církve. Ale za ty měsíce, co jsem zde sloužil, jsem poznal lidi nezměrné víry a odvahy a byl jsem svědkem věcí, které si angierská rada pastýřů dokáže stěží představit.“

Nepředstírám, že znám Stvořitelovy záměry, ale vím, že mne sem umístil proto, abych stál mezi těmito lidmi a Jádrem. Abych jim dal vědět, že na ně Stvořitel hledí s pýchou.“

Z jeho aury vyzařovalo přesvědčení a Leesha Jonovi souhlasně přikývla. „Nepotřebuješ mé požehnání, Pastýři, ale máš ho.“

„Děkuji, mistryně,“ odpověděl Jona. „Začneme svítit nové pastýře a přijímat nové akolyty, ale může trvat léta, než se naše řady zaplní.“

„Jistěže,“ uznala Leesha. „Není načase vysvětit Mladého Franqa?“

Aury obou mužů se zbarvily. Rozpačitě se podívali na sebe, pak na Gareda. Barva se pomalu vlnila kolem stolu, až bylo jasné, že všichni vědí něco, co Leesha neví. Dokonce i Darsy.

„Co je?“ zeptala se ostře.

„Franq je malou částí velkého problému,“ odpověděla Darsy. „Který nám vyrůstá uprostřed Kotliny jako dusivé býlí.“

„Chraněné děti,“ uhádla Leesha.

„Už se jim nedá ani nic říct!“ praštil Gared svou obrovitou pěstí do stolu, stůl poskočil a všem zadrnčely šálky s čajem. „Nechodí na nástup, nikoho neposlouchají, jen sebe.“

„Žijí v Kořenářském lese,“ navázal Smitt. „Odmítají spát za zdmi.“

„Jako by to už ani nebyli lidi,“ dodal Gared. „Stává se z nich... něco jiného.“

A teď praštila do stolu Leesha. „Tak dost, barone. Tady nemluvíme o démonech. Tohle jsou kotlinští bratři, sestry a děti. Mluvíme o Evinovu a Brianninu synu Callenovi.“ Podívala se na Smitta. „O tvém synu Keetovi a vnučce Stele.“

„Callen zlomil ruku Yonovi Šedivci,“ poznamenal Gared.

„Keeta a Stelu jsem nachytl při krádeži v jednom svém skladě,“ dodal Smitt. „Jídlo, zbraně, náradí. Můj vlastní syn mě zkopal, když jsem se je snažil zadržet. Dal jsem na sklad nový zámek, a když přišli příště, rozkopli šestipalcové zlatopřnové dveře, jako by to byla překližka.“

„A co to všechno má co dělat s Mladým Franqem?“ zeptala se Leesha.

„Když Děti začaly se sebevýchovou a vymyšlením vlastních rituálů, tak jsem zpozorněl i já,“ ozval se Hayes. „V obavách z možného kacírství jsem k nim poslal Franqa, aby je duchovně vedl. Zprávy naznačovaly, že Děti se touží naučit chránit, a Franq je zkušený chraničář. Využil toho, aby k nim pronikl.“

„A?“ opáčila Leesha.

Hayes zafuněl. „On... on se k nim přidal, mistryně.“

Leesha tupě zamrkala. „Ty mi chceš říct, že Mladý Franq, muž skrznaskrz upjatý a zdrženlivý, se přidal k Chraněným dětem?“

Hayes zachmuřeně přikývl. „Když jsem ho viděl naposledy, mistryně, zrovna se rozhodl, že bude nosit prostou hnědou kutnu.“

„To je opravdu nezvyklé,“ uznala Leesha.

„Ustříhl si rukávy, aby byly vidět chrany vytetované na pažích,“ pokračoval Hayes. „A smrděl potem a ichorem.“

„Budu se s nimi muset sejít,“ usoudila Leesha. „A to brzy.“

„To není dobrý nápad, mistryně,“ ozvala se Wonda.

„Ona má pravdu, Leesh,“ přidal se Gared. „Ty Děti jsou nebezpečné.“

„Já jsem je cvičila,“ dodala Wonda. „Dej na mě. Já to vím.“

Leesha zavrtěla hlavou. „Musím je vidět na vlastní oči. Ujišťuji vás, že půjdeme připraveni a nebudeme je nijak dráždit, dokud si je neobhlédneme.“

„Přece se musí najít někdo, koho tam můžeš vyslat,“ naléhala Wonda. „Jen tak, aby to nenápadně omrkl.“

„Za běžných okolností by to byla práce pro mého herolda,“ odpověděla Leesha, „ale po Rojerově odchodu zůstalo jeho místo prázdné.“ Podívala se na Kendall. „Je to tvé místo, Kendall, jestli chceš.“

Kendall tupě zamrkala. „Já, mistryně? Já jsem jen pouhá učednice...“

„Nesmysl,“ přerušila ji Leesha. „Sám Rojer mi říkal, že ze všech lidí, které kdy v životě potkal, jsi jediný člověk, který má jeho nadání očarovat démony. Teď, když už Rojer mezi námi není, Kotlina někoho takového potřebuje, a Rojerova slova jsou pro mne záruka více než dostačující. Cechmistře?“

Hary Koulík se usmál, vytáhl svitek a podal ho mladé ženě. „Tvoje žonglérská koncese, Kendall Démonpěvo.“

„Jo, to zní dobře,“ řekla Kendall a vzala si svitek.

„Takže to místo bereš?“ naléhala Leesha. „Ta koncese je tvá tak jako tak, ale já na to místo nikoho jiného nemám.“

Kendall se podívala na Amanvu, a Amanva přikývla. „Ano, mistryně, jistě.“

Hayes si odkašlal. Leesha na něj povytáhla obočí. „Něco tě trápí, inkvizitore?“

Hayes našpulil rty. „Jenom že to vypadá, že tvůj nový herold se zodpovídá na prvním místě nějaké evejské kněžce a teprve potom své hraběnce.“

Amanvino obočí se svraštilo a její aura se naježila. I Hayes to viděl a leknutím sebou trhnul. Leesha zamítavě zvedla ruku. „Já Kendall bezvýhradně věřím, inkvizitore, což je v tuto chvíli víc, než bych mohla říci o tobě, a co se týče Amanvy...“ Podívala se na *damu'ting*. „Můžeš to oznámit i jim.“

Amanva se nadechla a zase se uklidnila. „Sikva a já se budeme po pohřbu našeho manžela vracet do Everamovy Štědroty. Kadžijská *damaji'ting* byla zavražděna během pokusu o palácový převrat, za nímž stojí můj bratr. Mám nastoupit na její místo.“

Celý stůl zalapal po dechu. „*Damaji'ting*...“ začal tázavě Jona.

„Pastýřka by byl asi nejbližší překlad,“ objasnila mu Amanva, „i když nedostatečný, neboť je to rovněž i světský titul. Budu mít přímý dohled nad *damami'ting* a vlastně všemi ženami kadžijského čili největšího krasijského kmene.“

„Takže pastýřka a hraběnka zároveň,“ zhodnotil to Jona a poklonil se jí. „Blahopřeji, Výsosti.“

Podobná blahopřání přicházela od celého stolu. Amanva je oceňovala vznešeným přikývnutím, a pak se obrátila a zadívala se do očí Leeshe. „Za svou matku a bratra mluvit nemohu, mistryně, ale vím u krve, kterou sdílíme, že ty a Kotlina ve mně vždy budete mít spojení.“

Leesha přikývla. „O tom nepochybuji.“ Obrátila se zpátky k Artherovi. „Jaké jsou zprávy z Laktonu?“

Arther si Amanvu ostražitě měřil. „Mistryně...“

„Nemůžeš říci nic, co Amanva během návratu sama nezjistí, ministře,“ upozornila ho Leesha.

Arther našpulil rty a pečlivě vážil slova. „Ostrov zůstal svobodný, nicméně laktonské vody nyní hostí rostoucí počet krasijských korzárů.“

„A pevnina?“ otázala se Leesha.

„Stále pod krasijskou nadvládou,“ odpověděl Arther, „ale krasijské postavení slábne. Trosky vojska prince Jayana se nevrátily. Polovina zběhla a teď plení jako vlci každou dědinu, na kterou narazí. Zbytek se usadil za zdmi kláštera Úsvitu.“

„A co ti uprchlíci, kteří se tam ukrývali?“ Leesha vyslala Trnku Damaje, aby našel kohokoli, komu se podařilo uniknout jatkám.

„Trnka se dostal dovnitř i ven,“ odpověděl Gared. „Přivedl už celou skupinu. Poslední zrovna dnes večer, včetně dvou milnských hodnostářů, a chce, aby ses s nimi sešla.“

Leesha si usrkla čaje. „Příprav pro ně komnaty a vyříd jim, že mne mohou za jeden dva dny, až si oddechnou, navštívit.“

Odložila šálek. „Amanvo, pojďme probrat průběh dnešní noci.“

Než zasedání skončilo, Elona už si to netrpělivě rázovala venku na chodbě sem a tam, ale Erny nebyl ten, na koho čekala. I když manželka letmo políbila na tvář, její oči i aura se cele upínaly na Garedu, a manželka jen postrčila, aby šel rovnou dál.

Žádný z radních si Elonina soustředěného zájmu nevšiml, dokonce ani Hayes se svým chránovým zrakem. Všichni byli prostě rádi, že se nesoustředí na ně, a rychle kolem ní prošli na chodbu. Jen Gared s odchodem nespěchal, mluvil ještě s Artherem a Gamonem. Když do síně vstoupila Elona, tak se ti dva dali na ústup tak rychle, jak jim to jen důstojnost dovolovala. A než si jí Gared všiml, Elona zavřela dveře a byl v pasti.

Elona se obrátila k Leeshe, a ta ve své vlastní auře zničehonic uviděla to samé leknutí a touhu uprchnout. Ráda by si myslela, že má nad svou matkou navrch, ale aury nelžou.

„Kapku soukromí, drahá?“ Elonin hlas zněl nebezpečně břitce. Gared se polekaně podíval na Leeshu.

„Promiň, Gare, ale tohle se odkládá už příliš dlouho. Ty a má matka musíte probrat pár věcí.“

Leesha se otočila a Wonda jí otevřela hraběcí dveře. Obě se rychle protáhly skrz a těžké dveře za sebou zase zavřely.

„To bude, Wondo, prozatím všechno,“ řekla Leesha.

„Mistryně?“ opáčila Wonda.

„Možná do toho budu muset ještě vstoupit,“ uznala Leesha. „Chceš být v takovém případě nablízku?“

Teď se prohnal děs Wondinou aurou. Noci, je na celém světě vůbec někdo, kdo se Elony nebojí? „Ne, mistryně.“

„Tak upaluj,“ řekla Leesha. „Utíkej najít Rosal a požádej ji, aby si přišla do poradní síně pro svého snoubence.“ Wondinu auru zaplavila úleva a už se otáčela a pádila po chodbě pryč.

Od návratu do Kotliny Leesha přestala nosit kořenářskou zástěru s kapsáři. Araine jí říkala, že je to pro hraběnku nedůstojné a nevhodné, a i když jí to Leesha zazlívala, musela uznat, že měla pravdu.

Ale pro Leeshu nebylo stejně tak ani důstojné ani vhodné, aby tajila, kým byla. A tak se nechala ode všech oslovovat jako mistryně a šaty měla plně stylových kapsářů s bylinami a chráněnými předměty.

Teď si vyndala vkusnou chráněnou stříbrnou kuličku na jemném stříbrném řetízku. Kuličku si strčila do ucha a řetízek přetáhla horem dozadu, aby kulička držela na místě. V té kuličce byl úlomek démonské kosti. Druhou si předtím nechala na svém trůně a skrz ni teď mohla poslouchat všechno, co se dělo v poradní síni.

„Ty se mi vyhýbáš, chlapče,“ řekla Elona, ale nebyl to ten nedůtklivý, strohý tón, jakým mluvila s jinými. Tohle bylo předení kočky podřimující na myší díře.

„Jen jsem měl spoustu práce,“ bránil se Gared.

„No jo, ty máš pořád spoustu práce,“ souhlasila Elona. „Dokud ti peň v kalhotách neztvrdne, to pak jsi u mých dveří a žebráš jako pes.“

„Už to nebudu dělat.“ Znělo to spíš jako prosba než rozhodnutí. „Slíbil jsem to Leeshe a přísahal jsem na slunce.“

„Takové věci se slibují snadno,“ řekla Elona. „Mnohem těžší je slib dodržet – to mi věř. Teď je to snadné, když ti ta angierská děvka podrží ve dne v noci. Ono se to zpočátku vždycky líbí. Myslíš si, že nikdy nebudeš potřebovat jinou ženu. Ale ji ta povinnost časem přestane bavit a bude ti rozvazovat kalhoty míň a míň. A pak, jednoho dne, když už to nebudeš moci vydržet, přijdeš za mnou s vědomím, že já to vezmu od podlahy a použiju triky, o nichž ta tvoje mladá začátečnice nikdy neslyšela.“

Gared se zajíkl. Sahá na něj? napadlo Leeshu.

„Co myslíš, chlapče?“ zeptala se Elona. „Dokáže ti to ona udělat tak jako já?“

„My ne...“ koktal Gared, „jsme to ještě nedělali.“

„Tak to musíš být nadržžený až po uši!“ rozesmála se Elona. Znělo to vítězoslavně. „A já říkám jen tolik: prokaž té své mladé snoubence las-kavost, vzpomeň na staré časy a urvi jinde, co se dá.“

Ozvalo se klopýtání a šoupání nábytku.

Elona se rozesmála. „Tak ty mě chceš pod stolem, jo? Mám se o tebe postarat potají, zatímco kolem budou pobíhat lidi?“

Další šoupání nábytku. „Už se to znovu nestane, paní Papírova,“ zachrčel Gared. „Osvoboditel řekl, že bych mohl být lepší člověk, a já se o to snažím.“

„Jsi hlupák, chlapče,“ zavrčela Elona. „Ty máš na víc než na tuhle holku.“

„Vždyť ji ani neznáš!“ vyhrkl Gared.

„Vypila jsem s tou samolibou husou a její pitomou mámou dost čaje na to, aby se v něm utopil vodní démon,“ odsekla Elona. „Nemá ti co nabídnout, zatímco moje dcera je teď zase sama.“

Noci, matko! pomyslela si Leesha. *Ještě i teď?!*

Ale Gared ji překvapil. „Já Leeshu nechci. Běhal jsem za ní, já vím, ale nikdy to nevyšlo.“

To tedy ne, souhlasila Leesha.

„Tady nejde jen o Leeshu, ty hlupáku,“ odsekla Elona. „Kdyby sis ji vzal, mohl bys být kotlinským vévodou. Noci, vždyť ty bys mohl být jednoho dne králem Thesy!“

A zase předla jako kočka. „Teď, když už měla pár kopí, je připravená na pořádný peň. A když na něj nepoleze ona, budu sklízet ovoce já.“

„A co – co Erny?“ vykvikl Gared.

„Pche,“ odfrkla si Elona. „Ten se schová v komoře, dokud neodejdeš, jako vždycky.“

A to už toho Leesha měla právě tak dost. Vyndala chránové nasloučátko a otevřela dveře. Gared používal poradní stůl jako štít a teď za ním strnul jako přimražený.

„Stvořiteli budiž chvála.“ Hnal se rovnou k ní. Leeshe se chtělo smát při pohledu na Gareda Drvoštěpa, sedm stop čistého svalstva, které se krčí za jejími sukněmi.

„Dobrá, nech si ho v kalhotách!“ zachrčela Elona. „Tím nijak nezměníš to, co bylo!“

„Hele, o co ti vlastně jde?!“ vyhrkl Gared zpoza Leeshina ramena.

„Jde mi o to, že mám v břiše tvé dítě, ty zabedněnče,“ odsekla Elona.

„Cože?!“ rozčílil se Gared. „Já myslel, že jsi jen přibrala pár liber.“

Nic horšího říct nemohl. Elona vypoulila oči a její aura zrudla.

A v tu chvíli se dveře do poradní síně otevřely a vstoupila Rosal.

„Noci!“ Elona rozhodila rukama. „To snad mají všichni v téhle zatračené pevnosti ucho na dveřích?“

Rosal se usmála. „Jen jsem hledala Gareda. Spiklenecky na něj mrkla. „Musí vyřídít nějaká lejstra.“

Gared poblehl a Rosal se podívala zpátky na Elonu. „Ne že by to pro mě byla novinka. Pokaždé, když padne tvé jméno, je Gared naprosto výmluvný.“

„Já?“ opáčil Gared.

Rosal po něm střelila pohledem. „Co bylo, bylo, z toho si vrásky ne dělej. A teď měj rozum a buď zticha. Já to vyřídím.“

Gared vydechl. „Jo, drahá.“

Elona si založila ruce v bok a zaměřila se pro změnu na Rosal. „Chytřejší, než jsem si myslela.“

Rosal jí posměšně vysekla pukrle. „Já vím, že tady v Kotlině jsi něco zvláštního, paní Papírova, ale já chodila do školy s tucty takovými jako ty. Mně nevádí, že jsi Garedu zacvičila, ale já mu dopřeju takovou svatební noc, že zapomene na všechny ubohé finty nějaké venkovské husy.“

Elona chňapla po Rosaliných dlouhých hustých vlasech, ale na to byla Rosal připravená, smetla jí ruku stranou a ustoupila z dosahu. Krok měla jistý jako tanečnice a Leesha věděla, že kdyby chtěla, mohla to Eloně klidně oplatit.

Ale Rosal se ovládala dobře. Tichý hlas, klidný úsměv. „On už není tvůj.“

„Do Jádra není,“ odsekla Elona. „Mám v sobě jeho fakana.“

„Čekáš nějaké dítě,“ souhlasila Rosal, „ale je opravdu Garedovo? Kdo to může říci? Jsi vdaná.“

„A co když to dítě nebude vypadat jako Erny?“ opáčila Elona.

Rosal pokrčila rameny. „Pochybuji, že by to někoho překvapilo. Ty máš docela mizernou pověst. Víš, jak se jmenuje oblíbená hra mezi služebnictvem? Copak asi dělá paní Papírova teď?“

Elona stála, jako by do ní hrom udeřil, a její aura potemněla.

„Ale... co když je to doopravdy moje?“ vypískl Gared. Všechny zraky se obrátily k němu.

„Řekl jsem Osvoboditeli, že budu lepší člověk,“ připomněl Gared a jeho hlas pomalu nabíral na síle. „Nestojím o žádný skandál, ale taky nejsem žádný chudák, abych nemohl podporovat své dítě.“

Rosal přešla k němu. Cukl sebou, když se k němu naklonila, ale ona mu jen něžně položila ruku na loket. „Jistěže ne, má lásko. To bych po tobě nikdy ani nežádala. Ale je mnoho způsobů, jak podporovat své dítě, pokud zjistíme, že je tvoje.“

„Jo?“ opáčil Gared.

„Než se narodí, budeme svoji,“ pokračovala Rosal. „A naše svatební smlouva stanoví naše potomstvo jako první v následnictví. Poté se můžeš k tomu dítěti klidně přihlásit, budeš-li si přát.“

Položila mu dlaň na tvář. „Ale možná zjistíš, že je pro všechny snazší to dítě prostě jen často navštěvovat a zahrnovat ho dárky.“

Elona si založila ruce na hrudi. „A co když ten skandál vyvolám já?“

„To neuděláš,“ ujistila ji Rosal. „Určitě ne bez důkazů a pravděpodobně ne ani s důkazy. Ty nejsi tak chytrá, jak si myslíš, paní Papírova, ale na tohle jsi chytrá dost. Ty můžeš přijít o víc než jen o Gareda.“

Konečně se zapojila i Leesha. „Mohu zavolat Amanvu, jestli chceš, matko. Stačí kapka tvé krve a jeden vrh kostek a můžeme mít důkaz. Rozetneme to všechno tady a teď.“

„I ty, děvče?“ Elona si odplivla na koberec, obrátila se na podpatku a vyběhla ze síně jako smrš.

Gared úlevou zasténal a Rosal ho poplácala po paži. „Dýchej, lásko. Zvládl jsi to dobře. Neslyšeli jsme o tom naposledy, ale to nejhorší je za námi. Jen se drž od Elony dál a nech ji na mně.“

Obrátila si ho k sobě a zahleděla se mu do očí, aby nemohl uhnout pohledem. „Až přijde náš svatební den, už nikdy nebudeš chtít, aby ona znovu lezla na tvůj peň.“

„To nechci už teď,“ odtušil Gared.

Rosal ho chytila za vousy a stáhla si jeho hlavu níž, aby ho mohla políbit na tvář. „Chytrý chlapec.“

Gared jí dlaní zakryl ruce. „Aspoň víš, co jsem provedl, i když to nikdy nepochopíš.“

Rosal se usmála. „Minulost je minulost, jak jsme se dohodli. Tvá i má.“

Podívala se na Leeshu. „Děkuji, mistryně.“

„Jo, Leesho,“ přidal se rychle Gared. „Přišla jsi sem dočista jako Osvoboditel.“

„To těžko,“ utrousila Leesha.

„Démonské lejno,“ nedal se Gared. „Není to poprvé. Ty jsi vždycky byla tam, kde tě lidé nejvíc potřebovali, Leesh. Ty a Rojer a Arlen Sedlák. Když jsme byli na dně, přišli jste do Kotliny vy tři a celé jste to zvrátili. Není nikdo, komu byste nezměnili život.“

„A teď je Arlen pryč,“ povzddechla si Leesha. „I Rojer. Až lidé uvidí, jak hloupě jsem se rozhodovala, tak pochopí, že žádný Osvoboditel nejsem.“

„Nic takového nepochopí.“ Gared zamítavě máchl rukou. „Do Kotliny přicházejí zbídačelí lidé hledat Osvoboditele a to první, co vidí, je Leesha Papírova, která se o ně stará.“

Leesha zavrtěla hlavou. „To první, co vidí, jsi ty, Gare.“

„Možná tak na cestě,“ uznal Gared. „Drvoštěpové jim dávají pocit bezpečí, to jo, ale to jim ještě nezajistí střechu nad hlavou a plné břicho. Bezpečí nezahojí rány Jádra. Bezpečí jim nedá šaty a práci. Nedá jim

nový život, když ztratili ten starý, ani možnost se usadit. To děláš ty, Leesh. Je načase, aby sis to přestala vyčítat.“

„Co vyčítat?“ podivila se Leesha.

„Že ty jsi naživu a Rojer ne,“ odpověděl Gared. „Že jsi musela zabít Krasijce, kteří přišli zavraždit vévodu. Že jsi v létě otráвила *šarúmy*, aby nás nemohli napadnout. Že jsi spala s tím démonem z pouště. Cos udělala, udělala jsi pokaždé proto, abys pomohla lidem. Nebyla jsi sobecká ani zlá. Přestaň si namlouvat něco jiného.“

Leesha hleděla na Garedu a snažila se sloupat roky zpátky až k jejich dětskému románu nebo k tomu mladíkovi, jehož po tolik let nenáviděla. K tomu klukovi, který jí zničil pověst a napáchal v jejím životě zmatek. Ten muž před ní byl obojí a ani jeden z nich. Chyby mládí je oba vyslaly na nové cesty.

Ty cesty byly obtížné, ale neúprosně je dovedly k tomu, že se stali nejmocnějšími lidmi v Kotlinském hrabství.

A někde po cestě jí začal být jako bratr. Pořád to byl hloupý moula, ale byl to dobrý chlap a ona ho stejně měla ráda. Vzala Garedu a Rosal za ruce. „Mám z vás dvou doopravdy velkou radost.“

Kapitola 4

Ragen a Elissa

334 p. N.

„Noci!“ Husté lesy na obou stranách chráněné poselské cesty zničehonic končily a Ragen přitáhl koni uzdu. Už padal soumrak, ale pořád ještě bylo vidět. „Když jsme tudy jeli ani ne před rokem, byly tady míle zalesněné krajiny.“

„Drvoštěpské sekery se rozmachují dnem i nocí,“ řekl Trnka. Šel pěšky a nějak se mu dařilo držet s koňmi krok.

I z výše koňského hřbetu Ragen cítil, jak Trnka páchne. Elissa ho sice přesvědčila, aby se koupal, ale chlapec jedl takovou spoustu trličce, že byl trličem cítit i jeho pot. Ten pach ho sice v noci chránil před démony, jenže zároveň od něj odháněl i všechny ostatní.

„Tady se nejen klučilo a mýtilo,“ všimla si Elissa. „Jsou tady celé vesnice, které tu předtím nebyly.“

„A taky velechraný,“ dodal Trnka. „Jádrouni se nemůžou Kotliny ani dotknout.“

„Stvořiteli budiž chvála,“ vydechla Elissa. „Vydala jsem se z Milnu, abych pro jednu okusila noc pod širým nebem. Teď už jsem toho syta. Jsem jako stvořená pro čtyři stěny, koupel a měkkou postel.“

„Stěny tě zhýčkají,“ řekl Trnka. „Zapomeňš, co je venku.“

„Odvažuji se tvrdit, že mi nedělá žádné potíže se upamatovat,“ odtušil Ragen. Trmáceli se z Laktonu po neudržovaných poselských cestách už týdny. Ragen sice měl mapy, jenže od té doby, co byla vybudována velká Poselská cesta, pohltily mnoho starých stezek opět mokřady.

Ale hlavní cesta teď byla příliš nebezpečná. Po bitvě o Dokov vyslali Krasijci vojsko dobýt klášter Úsvitu. Klášter Úsvitu bylo to nejnázve

hájitelné místo, jaké kdy Ragen viděl, vyjma samotného Laktonu. Společně s Pastýřem Alinem si mysleli, že ho dokážou udržet celé týdny, jenže brzy se ukázalo, že pro krasijské lezce nejsou žádnou zvláštní překážkou ani obrovské klášterní hradby. Hned prvního dne došlo na hradbách na boj muže proti muži, a pak byli obyvatelé kláštera nuceni uprchnout do přístaviště.

Krasijští korzáři je pronásledovali celé míle, ale na rychlost *Šarúmské bědy* s kapitánkou Dehlií neměli. Uprchlíci se ztratili pronásledovatelům na dost dlouho, aby se stihli přepravit čluny do maličké rybářské vesničky na severu, odkud se mohli vydat na namáhavou cestu zpátky do Milnu.

Protože Krasijci dobývali všechny vesnice v blízkosti Poselské cesty, vzal to Ragen s uprchlíky napříč krajinou přes zapadlé vísky a po pěšinkách, které jen vzdáleně připomínaly dávné stezky. Cestou navazovali cenné styky, a kdykoli to bylo možné, posílali Euchorovi hlášení. Ovšem jen Stvořitel věděl, jestli k němu někdy nějaká dorazila.

Když se přiblížili k první velechraně, Ragen potřásl hlavou. „Pamatuju si, když byla Drvoštěpská kotlina jen víska s necelými třemi stovkami obyvatel. Teď je podle některých odhadů domovem pro sto tisíc.“

„A to všechno díky Arlenovi,“ řekla Elissa.

„Ty jsi ho opravdu znala?“ zeptal se Trnka. „Myslím Tetovaného?“

„Jestli ho znala?“ Ragen se rozchechtal. „V podstatě jsme ho vychovali. Byl nám jako syn.“ Trnka k němu vzhlédl a Ragen se k němu naklonil a stiskl mu rameno. Trnka sebou při takové důvěrnosti obvykle trhl, ale tentokrát to snesl, ba dokonce se zdálo, že to i maličko vítá. „Jako ses stal i ty, Trnko.“

„Kdyby to dopadlo jinak, možná bys ho nazýval bratrem.“ Při těch slovech se Elisse stáhlo hrdlo. „Ale Arlen nás už opustil.“

„Neopustil,“ prohlásil Trnka.

„Jakpak to, chlapče?“ zeptal se Ragen.

„Lidé ho viděli,“ odpověděl Trnka. „Když přitáhli Krasijci. Byl na cestě a pomáhal.“

„Povídalo se to,“ povzdechla si Elissa.

Ragen se k ní natáhl a vzal ji za ruku. „Lidé toho u piva napovídají, Trnko.“

Trnka zavrtěl hlavou. „Různí lidé, různá místa, stejný příběh. Kreslil chrany do vzduchu a jádrouni chytli plamenem.“

„Ty myslíš...“ začala Elissa.

„Nemělo by nás to překvapovat,“ poznamenal Ragen, i když se tomu sám neodvažoval věřit. „Ten kluk byl příliš tvrdohlavý, než aby zemřel.“

Elissa popotáhla a zasmála se.

Najednou vzhledla. „Neslyšíš zpěv?“

„Tam.“ Ragen měl u oka dálkohled, takže viděl to, co se Elissa ztrácelo v šeru.

„Co je to?“ zeptala se Elissa.

Ragen jí dálkohled podal. „Vypadá to jako pohřební průvod.“

Dálkohledem Elissa viděla žongléra hrajícího na housle a vedle něj z každé strany jednu zpívající Krasijku v jásavě barevných šatech. Za Krasijkami šel nějaký pastýř a svátečně oděná žena, a za nimi služebnictvo a šest statných drvoštěpů, kteří nesli na ramenou dřevěné máry.

V jejich stopách kráčely stovky dalších a jejich hlasy se spojovaly ve zpěvu. Vedla je pestrobarevná, strakatá žonglérská společnost.

„Ten žonglér v čele,“ ozvala se Elissa a přejela dálkohledem zpátky dopředu. „Nemohl by to být ten Arlenův přítel? Ten houslový čaroděj, Rojer Půlručka?“

„Nemohl, ledaže by Arlen přehlédl, že Půlručka je žena a má obě ruce celé,“ odtušil Ragen. Elissa se zadívala pozorněji a zjistila, že má pravdu. Ti tři vepředu, to byly všechno ženy.

Elissa si je bedlivě prohlížela. Jejich hudba byla tajuplně čistá a nesla se nočním vzduchem, jako by ji roznášela magie. „Proč by pohřební průvod mířil na okraj velechran?“

„Aby zabili sedm jádrounů,“ řekl Trnka.

Elissa se na něj udiveně podívala. „Na co?“

„To je krasijský zvyk,“ odpověděl Ragen. „Oni věří, že zabití sedmi démonů – jednoho za každý pilíř nebeský – vzdá čest odcházející duši a provede ji osamělou poutí.“

„Osamělou poutí?“ opáčila Elissa.

„Poutí, která vede ke Stvořiteli,“ řekl stísněně Trnka. „A k jeho soudu.“

Když se k nim průvod přiblížil, sjeli z cesty, a když procházel kolem, vmísili se do davu. Kotlinská mistryně měla v ruce nějaký klacík, napohled něco jako tenkou kost potaženou zlatem, na níž byly vyryté chrany. Za chůze s ním kreslila světelné chrany, které visely ve vzdu-

chu jako stříbrný rukopis. Pak třepala zápěstím a chrany vystřelily vysoko do nebe, rozzářily se do silného jasu, zůstaly zavěšené ve vzduchu a svítily průvodu na cestu.

„Ragene,“ špitla tiše Elissa.

„Vidím.“ Ragen už slyšel o krasijské magii démonských kostí, ale až dosud doopravdy neporozuměl, o co jde. Ale jestliže si démonské kosti uchovají magii i poté, co jádrnec zemře, znamená to, že by to, co právě předvedla mistryně, dokázal kterýkoli zkušený chraničář.

A jen málo chraničářů v Milnu bylo tak zkušených jako chraničářský cechmistr a jeho žena.

Průvod se zastavil u velké mýtiny, trio vepředu sešlo z cesty a postavilo se doprostřed. Změnili píseň a u okrajů mýtiny se objevili démoni, které přilákaly nové zvuky. Ragenovi se zarývaly do paže Elissiny ostře nehty, ale ani jeden z nich nevydal ani hlásku.

Pár lidí v davu polekaně vykřiklo, když démoni doběhli až k nim, ale hudba se znovu změnila a démoni se zastavovali tak zprudka, že pařáty vyrývaly do země obrovské brázdy.

Houslistka držela nápěv a uchovávala střed mýtiny bez démonů, zatímco Krasijky kroužily kolem a skřeky odháněly některé demony pryč, zatímco jiné držely na místě, až tam byl jen jeden od každého druhu.

Takový stupeň nadvlády, který muzikanti předváděli, to bylo něco neuvěřitelného. Elissa nikdy nic takového neviděla. Ve srovnání s tím bledly dokonce i Arlenovy příběhy o houslovém čaroději Půlručkovi.

„Tohle umění si musíme vzít s sebou do Milnu,“ špitla.

„To jo,“ souhlasil Ragen.

„Půlručka zapsal tu hudbu na papír,“ řekl Trnka. „Viděl jsem žongléry, že to mají.“

Elissa přikývla. „Najdu ho a zaplatím mu za opis, co si řekne.“

„To není na prodej,“ řekl Trnka. „Půlručka říkal, že by to měli mít všichni.“

„Přece si nemyslíš...“ Elissa zavadila pohledem o víko od rakve a uviděla na přehozu vyšité zkřížené housle a luk.

„Noci,“ zašeptala.

Leesha obrátila pohled do směru, odkud přicházel hromový dusot. Na protější straně mýtiny se objevil dvacetistopý skalní démon. Vycházel z lesa a holé zimní stromy před sebou rozhrnoval jako rákosí.

Za tímto démonem už drvoštěpové uzavřeli řady, čímž lapili na mýtině sedm démonů a zároveň bránili ve vstupu dalším. Chraněné dřevorubecké náčiní měli zavěšené přes rameno, dnešní noci ho nepotřebovali. Drželi stráž pouze svými hlasy.

Zpívali *Nech oheň v srdci stále planout*, starou dřevorubeckou píseň, kterou znal každý Kotliřan. Touto písní si drvoštěpové původně udržovali rytmus, aby byli sehraní při práci. Leesha si vzpomněla na noc, kdy Rojer slyšel *Oheň v srdci* poprvé. Její přítel si pak ten nápěv celé dny pobzukoval a přehrával na housle. Udělal v té písni jen drobné změny, ale nějak tím do té hudby zapracoval svou zvláštní magii.

Prvním veršem *Oheň v srdci* si nyní drvoštěpové udržovali jednotný krok za pochodu a zároveň s ním odháněli demony. Druhým si je naopak přilákali blíž a třetím je mátlí, zatímco na ně útočili sekerami.

„Pořád nás chrání,“ zašeptala Leesha.

„Cože to, mistryně?“ optala se Wonda.

„Rojer nás pořád chrání, ještě i teď,“ vysvětlila Leesha.

„Jasně že,“ souhlasila Wonda. „Stvořitel by si Rojera nevzal, kdyby jeho dílo ještě nebylo hotovo.“

Leeshe nikdy úplně neseseděla představa Stvořitele tak zapojeného do toho, kdo ještě žije a kdo už zemřel. Jaký by pak mělo smysl kořenářství, kdyby tomu tak bylo? Nicméně představa Rojera na nebesích byla útěšná.

Bylo tam celkem sedm démonů, každý za jeden pilíř krasijských nebes. Skalnímu démonovi tančil kolem nohou ohnivý. Byl tam močálový démon s protáhlými hubenými končetinami i dlouhohnátý lesní démon. Polní démon, štíhlý a přízemní. Nemotorný podsaditý kamenný démon a nahoře na obloze kroužil větrný.

Amanva a Sikva ustaly ve zpěvu a Kendall spustila housle. Kněžka zvedla ruku. „Džidda.“

„To je na mě.“ Wonda podala Leeshe luk, vyhrnula si rukávy a už si to rázovala do středu mýtiny. Chraný nakreslené na pažích mírně žhnuly.

Wonda si vybrala močálového démona a drobnými krůčky k němu pronikla dřív, než ji stihl chytit. Nablízko už ji močálový démon uchvátit do svých hnátů nemohl, na to není dostatečně mrštný. Wonda mu zasadila několik ran v rychlém sledu, zdůrazněných údernými chránami na pěstích a loktech. Po zásahu chráněným podpatkem démon odklopýtal dozadu a v tu chvíli Wonda rychle vyrazila, dupla mu na koleno a převrátila ho na záda.

A pak už došlo na opravdický zápas zblízka. Wonda jadrnce zalehla vlastním tělem, znehybnila ho a už mu na hlavu přšela rána za ránou. Démon sebou zpočátku zuřivě mlátil, ale po chvíli se jeho pohyby omezily jen na namátkové oplácení smršťe ran. Wondiny chrany zářily jasněji a jasněji, až nakonec démonovi prorazila lebku.

„Avaš,“ řekla Amanva, když Wonda, pokrytá ichorem syčícím na chránách, konečně poodstoupila.

Na to předstoupil Gared. Sekeru si nechal zavěšenou přes rameno, ale na rukou měl obrovské chráněné železné rukavice a jako svůj dar nebesům si vybral deset stop vysokého lesního démona. I když Gared postrádal Wondin půvab a rychlost, démon pod jeho hromovými údery záhy přešel do obrany a odvrávoral dozadu. Nakonec to trvalo ještě kratší dobu než s močálovým démonem.

„Umas.“ Amanva jmenovala třetí nebeský pilíř, jímž povolala na mýtinu Rojerovy učedníky, vedené Hary Koulíkem. Žongléři si vybrali polního démona, svou hudbou ho doháněli k šílenství a nakonec ho, rozzuřeného k nepřičetnosti, pošťvali na kamenného démona.

Polní démon skočil na kamenného a drásal a drásal, ale těžký krunyř nemohly jeho pařáty prorazit. Nakonec kamenný démon srazil polního na zem a těžkým spárem mu roztříštil lebku.

Amanva se střetla s Leeshiným pohledem. „Rahvís.“

Leesha zhluboka nabrala dech, popošla dopředu a zvedla svou *hora-hůlku* proti kamennému démonovi. Rychlými, ostře řezanými tahy nakreslila do vzduchu stříbrné chrany. Chladivé chrany démona okamžitě zmrazily, ichor v démonských žilách ztuhl. Lektrické chrany netvorem otřásaly a působily mu mučivé bolesti.

„Za tebe, Rojere.“ Leesha nakreslila údernou chranu a démon se rozletěl na kusy.

„Kendži.“

Předstoupila Kendall, přiložila smyčec ke strunám. Bez námahy si k sobě přilákala ohnivého démona a vyloudila mu v mordě ohnivý plivanec. Pak změnila nápěv a přinutila ho, aby plivanec spolkl.

Ohnivý démon má sice šupiny odolné proti žáru, ale to samé se nedá říci o jeho útrobach. Démon se zalkl, útroby se vzňaly, démon padl na záda a mlátil sebou.

Kendall kroužila kolem netvora a hrála čím dál rychleji, pronikavěji a skřípavěji. Ohnivec kvílel, vřískal, svíjel se a Kendall hrála rychleji a rychleji. Ze smyčce byla už jen žíznivá čára, když zvedla hlavu od houslového podbradku. Hudba se rázem rozezněla tak hlasitě, že

Leeshe zaléhálo v uších, přestože si do nich stejně jako ostatní nacpala vosk.

Ohnivý démon sebou konečně naposledy zaškubal a znehybněl. Kendall nechala svou hudbu doznít a Amanva ukázala na větrného démona na obloze. „Ganit.“

Nastoupila Sikva a démona si k sobě přivolala. Slétl dolů s napřaženými pařáty, s cílem popadnout tu drobnou dívku a vylétnout s ní zpátky do výšin.

Ale ledva se k ní přiblížil, dotkla se Sikva svého hrdla a vydala takový skřek, že se démon na místě zastavil, divoce zamáchal křídly a padl mrtv na zem. Sikva se s úklonou obrátila ke své sestře-manželce. „Horza.“

Vánek nadouval Amanvino barevné hedvábí, když se volným krokem vydala ke skalnímu démonovi a začala zpívat *Píseň Ubývání*. Její hlas, který se osaměle nesl do noci, svíral skalního démona jako v kleštích.

Kroužila kolem netvora a zpívala hlasitěji a hlasitěji. Rukou se dotýkala obojku na hrdle a seřizovala magii svého zesilovače. Zpěv zesílil natolik, že si Leesha musela dlaněmi zakrýt uši a viděla, že půl míle lidí přihlížejících na cestě dělá to samé. Jak zvuk sílil, Leeshe se zdálo, že snad vidí chvění ve vzduchu.

A pak se najednou ozvalo strašlivě zaprašštění a skalní démon padl na zem, až to zadunělo.

„Ctěný manželi Rojere asu Jessum am’Křma am’Kotlina.“ Amanvin hlase se nesl z nepřírozené dálky. „Rojere Půlručko, žáku Arricka Nejlibějšího Hlase, nechť naše oběť povolá serafína, který tě povede na tvé osamělé pouti k Everamovi, kde budeš hodovat u jeho stolu, dokud nebude zapotřebí, aby se tvá duše znovu navrátila na Alu.“

Když vcházeli na Jadrnský hřbitov, kráčela Leesha vedle Amanvy. Sikva s Kendall šly dva kroky za nimi, následoval Pastýř Jona a drvoštěpové nesoucí Rojera na pohřební hranici.

Slámové kořenářky odvedly dobrou práci. Rojerova pohledná tvář byla důstojně vážná, neprojevovalo se na ní pranic z násilné smrti. Oděn byl v pestrobarevném hedvábném kabátku a vypadal, jako by mohl rovnou vyskočit na nohy a začít hrát do kola.

Spočíval na márách ze zkřížených topůrek, které nesli na ramenou Gared, Wonda a púltucet vybraných Kotliňanů. Dug a Merrem Řezníkovi. Smitt. Darsy. Jow a Evin Drvoštěpovi.

Hřbitov se zaplnil, lidé se tísnili na dlažbě u pohřební hranice a davy se táhly po cestách do všech stran. Sem, do středu velechrany, vedly všechny cesty Drvoštěpské Kotliny.

Pohřební hranici zbudovali před ozvučným přístřeškem pro muzikanty, který býval Rojerovým nejmocnějším místem. Gared a Wonda nepokrytě plakali, když pokládali Rojera na velkou plošinu nad hranicí.

Amanva, Sikva a Kendall klečely na pódiu a kvílely a štkaly s tím dramatickým nadáním mladých krasijských dívek, které si seškrabávají slzy z tváří do maličkých lahviček z chráněného skla.

Leeshe se chtělo plakat. Často nacházela v slzách útěchu a během posledních pár týdnů oplakávala Rojera v soukromí mnohokrát. Ale teď, před celým kotlinským shromážděním, měla pocit, že jí slzy vyschly. Thamos mrtev. Arlen pryč a Ahmannův osud nejistý. A teď Rojer. Bude snad jejím osudem pohřbít každého muže, kterého miluje?

Po nějaké době se Amanva vzbudila, vstala, rozhlédla se po shromáždění a zapnula si zesilovač na krku. „Jsem Amanva va Rojer va Ahmann am’Křčma am’Kotlina, první manželka Rojera asu Jessum am’Křčma am’Kotlina. Můj manžel byl zetěm Šar’damy Ka a není pochyb, že i jeho se dotkl Everam. Jeho tělo podle vašeho zvyku spálíme, ale v Krasii se nade vše ctí Šarik Hora, kosti hrdinů. Kosti mého ctihodného manžela tedy budou vybrány z popela, nalakovány a uloženy do pouzdra z chráněného skla, aby tady, na posvátné půdě Jadrnského hřbitova, posvětily nový chrám Stvořitele.“

Kendall spustila pomalou, truchlivou píseň a Amanva začala zpívat. Sikva se k ní přidala a celé trio ovinulo shromáždění svou hudbou stejně snadno, jako očarovávalo jadrnce.

Při zpěvu Amanva vyndala maličkou lebku ohnivého démona, namířila ji na hranici a prsty přejížděla po chránách, aby oživila magii. Z čelistí vyšlehl plamen a zapálil dřevo pod pohřební hranicí. Slámové kořenářky naplnily tělo lučebninami a pilinami, takže tělo rychle vzplanulo a ozářilo shromážděné, kteří stáli jako uhranutí krasijskou pohřební písni.

Když bylo po všem, vystoupila na pódium Leesha a odkašlala si. Neměla zesilovač jako krasijská princezna, ale v ozvučném přístřešku pro muzikanty byla také magie a ta roznášela její slova daleko do noci.

Leeshe ještě pořád nevytryskly slzy a truchlíci se tomu nepochybně podívovali. *Proč nepláče? To ho nemilovala? To je jí to jedno?*

Zhluboka nabrala dech. „Rojer si na mně vynutil slib, že pokud někdy přijde tento den, budu zpívat a tančit a smuteční řeči hodím do plamenů s ním.“

Tu a tam se ozval smích.

„Přisahám.“ Leesha vytáhla složené lejštro. „Dokonce mi to i napsal.“ Rozložila lejštro a četla.

Leesho, mám v úmyslu žít tak dlouho, abych mohl magickými triky oslňovat svá pravnoučata, ale oba víme, že život nejde vždycky podle plánu. Kdybych zemřel, spoléhám na tebe, že zajistíš, aby můj pohřeb nebyl nudný a sklíčující. Řekni všem, že jsem byl velikán, a zazpívejte si nějakou smuteční píseň, až budete zapalovat pohřební hranici. Ale pak řekni Harymu, ať spustí do kola, a nařídí lidem, že mají zmlknout a tančit.

Leesha složila lejštro a strčila si ho do kapsy u šatů. „Nebýt Rojera Půlručky, nebyla bych tu. Troufám si tvrdit, že by tu nebyli mnozí z nás. Nejednou zůstala jeho hudba tou poslední hrází kotlinské obrany, která nám dávala čas se přeskupit, postavit se na nohy a nabrat dech.

Když za novoluní spadl Arlen Sedlák z nebe, byly to Rojerovy housle, které lákaly jadrnské hordy do pasti za pastí a umožnily nám přečkat noc.

Ale to není to nejlepší, co si na něm pamatuji,“ pokračovala Leesha. „Rojer byl ten, který měl vždycky po ruce nějaký vtíp, když jsem byla smutná, anebo mi nastavil vstřícné ucho, když jsem se potřebovala vypovídat. V jednom okamžiku mi promlouval do duše a v dalším metal salta nazad. Když se nakupily starosti a zdálo se, že už to člověk všechno neunese, Rojer prostě vytáhl housle a odplavil starosti pryč.

Taková byla jeho magie. Žádné kreslení chran ani metání blesků. Žádné nahlížení do budoucnosti ani ranhojičství. Rojer Krčma viděl do srdcí, lidských i démonských, a promlouval k nim skrze svou hudbu. Nikdy jsem nikoho takového jako on nepotkala a nečekám, že ještě někdy někoho takového potkám.

Rojer byl velikán.“ Zalkla se, zvedla ruku k ústům a najednou přišel pláč. Amanva osobně se přihnala jak vítr, aby posbírala slzy, které se Leeshe koulely po tvářích.

Leeshe chvíličku trvalo, než se vzchopila, ale pak se obrátila ke koncertnímu mistru žonglérů v muzikantském přístřešku. „Hary, je čas zahrát do kola.“

Elissa popíjela a tančila s Kotliňany celou noc. Ragen Elissu vytáčel v kole, jak už ne od dob, kdy se jí dvořil, a dokonce i Trnka se nakrátko zapojil – měl překvapivě lehké nohy a rychle pochytil kroky. Všichni tři se smáli, až je tváře bolely, a poprvé za Stvořitel ví jak dlouho se cítili bezpečně a radostně.

Když se noc pomalu nachýlila ke konci, žongléři se rozešli, rozjařené flamendry lákali s sebou domů do jejich okrsků úplně stejně, jako Půlručka kdysi lákal jadrnce, a Kotlinou se rozléhaly bujaré výkřiky a smích.

Když okny proniklo ranní světlo, v šenku Smittovy krčmy se hromadně úpělo. Smitt nechal roznést na stoly mísy se spoustou vajec, slaniny a chleba, džbány s vodou a u každého stolu postavit na zem kýbl na zvratky. Jeden stálý host to nestihl a vyzvracel se rovnou na podlahu. Z toho pohledu se pro změnu zvedl žaludek Elisse, ale zhluboka dýchala, soustředila se na džbán s vodou a čekala, až se s ní šenk přestane točit.

Vmžiku u něj byla krčmářova žena Stefný s vlhkým ubrouskem, aby si otřel ústa, a když se očistil, strčila mu do ruky hadr. Muž po sobě moudře uklidil.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Stefný Elissy. „Já to znám. Vídám, jak si jeden uleví a ostatní ho rychle následují.“

„Zvládnou to,“ odpověděla Elissa a lokla si vody.

Stefny přikývla. „Dneska se toho moc neudělá. Mistryně Leesha vzkázala, že vás přijme zítra.“ Začichala a očima střelila po Trnkovi. „Měli byste si odpočinout a pořádně se vykoupat, než půjdete ke dvoru.“

Trnka se zamračil. Ten chlapec, Stvořitel mu požehnej, v sobě měl sílu mládí a od pohledu na tom byl lépe než všichni ostatní. Dvakrát si přidal k snídani, dojedl a teď vstal. „Přijdu za vámi zítra.“

„Tady je světnice...“ začala Stefný.

„Nemám rád stěny,“ přerušil ji Trnka. „Mám svoje trnčí v Kořenářském lese.“ A bez dalšího slova vypadl ze dveří.

Voda už dávno vychladla, ale Elissa se stejně pořád ještě máčela ve vaně, když se Ragen příštího rána vrátil do jejich světnice.

„Ukázalo se, že Smitt je i místní bankéř,“ řekl. „Jakmile kapku vystřízlivěl, tak mu jako záruka stačilo naše jméno a získal jsem řadu

úvěrů, které nám pokryjí cestu zpátky do Milnu. Pár týdnů nám zabere, než se nám podaří najmout lidi na doprovod a sehnat zásoby, ale jinak už by mělo jít všechno hladce.“

„Kéž by tě Stvořitel vyslyšel,“ povzdechla si Elissa. „Už jsem si začínala myslet, že nám děti dospějí, než se vrátíme.“

„Při nepřátelském vpádu se těžko plánuje,“ odušil Ragen. „Řekl bych, že jestli je Stvořitel, tak dělá, co může, abychom to přežili.“

Jak Trnka slíbil, už na ně čekal na verandě. Pořád smrděl trličem, ale alespoň že špína byla pryč. Elissa už ho zažila, jak se koupe v mrazivých jezírkách a bystřinách, aniž se byt jen zachvěl, ale stejně jí z toho bylo smutno. Ragen dřív doufal, že toho chlapce vezmou s sebou domů, a Elissa snila o tom, že ho naučí těšit se z koupele a čistých šatů, ale teď už oba věděli, že to byl jen sen. Trnka je Trnka a to se nezmění. Životní cesta, která z něj udělala to, co je, se nedá vrátit.

Po celé hraběnině tvrzi byly stráže a mezi nimi překvapivě mnoho žen, ovšem stejně ozbrojených a úctyhodných jako muži. Milňané byli vysocí, ale Kotliňané ještě k tomu statní a rozložití. Díky Ragenovu a Elissinu šlechtickému oděvu prošli všichni tři přes vnější ostrahu celkem snadno, ale kupodivu to byl Trnka, díky němuž se dostali do vnitřních komnat.

„Trnko!“ Všichni tři se otočili jak na obrtlíku a zjistili, že se nad nimi tyčí baron z Drvoštěpské Kotliny. Trnka se napjal, ale ruku, kterou k němu ten obr napřáhl, přijal. Jenže baron ho strhl k sobě, rovnou do své obrovské medvědí náruče.

Když Trnku propustil, chlapec se okamžitě dral z dosahu a baron se otočil k Ragenovi a Elisse, kteří na to zírali s otevřenými ústy. „Ten chlapec mi zachránil život. Noci, ani nespočítám, kolika lidem vlastně zachránil život.“

„Vždyť ty bys toho jádrouna stejně zabil,“ namítl Trnka.

Baron pokrčil rameny. „No jo, to možná jo, ale on by ze mne mezitím serval pořádný kus masa.“

„Vypadá to, že na kluka, co žije v lesích, sis už udělal pěknou řádku mocných přátel.“ Ragen napřáhl ruku a potřásl si s Garedem předloktími. „Ragen, chraničářský cechmistr z hradiště Milnu.“ Pokynul rukou vedle sebe. „Toto je má žena, Matka Elissa, dcera hraběnky Treshy z Jitřního hrabství v Milnu a vedoucí milnské chránové směnárný.“

Elissa si ani nemohla vzpomenout, kdy naposledy musela vyseknout pukrle, ale ten pohyb v ní byl dosud hluboce zakořeněný. „Je mi potěšením se s tebou seznámit, barone.“

„Pan Arther má dneska plné ruce práce,“ sdělil jim Gared. „A tak poslal mě, že vás mám doprovodit k mistryni Leeshe.“ Provedl je řadou chodeb kolem honosných přijímacích salónů do obytného křídla. „Mistryni se minulý týden narodilo miminko. Ráda je mu nablízku.“

„Překvapuje mě, že nás vůbec přijme, jestli je to teprve týden,“ podivila se Elissa.

„Trnka říkal, že jste důležití, takže jste důležití,“ odtušil Gared. Došli ke dveřím, které střežila jedna z největších žen, jaké kdy Elissa viděla. Dokonce i tady, v domě, měla přes rameno luk a u pasu malý toulec se šípy.

„Omluvte mě na minutku. Musím zjistit, jestli...“ Zrudl. „Nekrmí nebo tak něco.“

Elissa potlačila úsměv. Muži dokážou čelit démonům a Krasijcům a všemu ostatnímu, co svět nachystá, ale pohled na kojené dítě mnozí z nich dosud neunesou.

Gared promluvil se strážnou, ta vklouzla dovnitř a za okamžik se vrátila se svolením vstoupit. Úřadovna to byla prostorná, s velkými okny. Těžké závěsy byly rozhrnuté, aby dovnitř mohlo ranní slunce. Kotlinská mistryně seděla na jakémsi trůnu u obrovského vyřezávaného a vyleštěného zlatopřového stolu, ale když vstoupili, vstala a obešla stůl, aby objala Trnku. Z toho, jak dlouho ho objímala a líbala na temeno, nedbajíc na jeho špinavé šaty a neodbytný zápach, Elissa poznala, že je to žena, které může důvěřovat.

Když se oddělili, Trnka vzhlédl a uviděl v zadním koutě za stolem kolébku. „To...?“

„Oliva,“ sdělila mu hraběnka. „Má dcera.“

Trnkovi se po obličeji rozlil úsměv od ucha k uchu. „Můžu...?“

„Jistě,“ odpověděla hraběnka. „Ale potichu. Zrovna jsem ji uložila k spánku.“ Zatímco se Trnka tiše jako kočka plížil ke kolébce, obrátila se k ostatním.

„Vítejte v Kotlině, Matko, cechmistře. Dáte si čaj?“

„Děkuji, paní,“ odpověděla Elissa a užuž si nadzvedávala sukně.

Hraběnka nad tím zamítavě mávla rukou a odvedla je k pohovkám u čajového stolku. „Prosím, oslovujte mě Leesho. Trnka mi říkal, co jste pro Laktoňany udělali. Mezi námi není žádných zdvořilostí zapotřebí.“

„Udělali jsme to, co by v našem postavení udělal každý,“ řekl Ragen, „a snad to bylo k dobrému.“

„Většina lidí ve vašem postavení by uprchla domů, místo aby věnovala víc jak půl roku uprchlíkům a odboji,“ odvětila Leesha, zatímco jim slu-

žebná nalévala čaj. „A já si myslím, že lidé, kteří zde budují okrsek zvaný Nový Lakton, by rozhodně řekli, že jste vykonali mnoho dobrého.“

„Udělala sis průzkum, mistryně,“ pousmála Elissa.

„Jsem ráda dobře obeznámená,“ odtušila Leesha.

„Upřímnou soustrast za nás oba,“ řekl Ragen. „Půlručkova sláva dospěla až do Milnu i dál. Moc, již tví lidé díky jeho písním vládnou za noci, byla... ohromující.“

„Rádi bychom tu hudbu přinesli do Milnu,“ dodala Elissa. „Mohla by chránit poutníky i výpravy...“

Leesha přikývla. „Jistě. Nic neuctí Rojerovu památku víc než šíření jeho hudby široko daleko. Dáme vám záznam jeho písní pro vaše žongléry.“

Elissa se uklonila. „Děkuji, mistryně. To je od vás nanejvýš šlechetné.“

„To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat, vzhledem k našemu společnému příteli,“ odpověděla Leesha.

Elissa povytáhla obočí. „Trnkovi?“

Leesha zavrtěla hlavou. „Kvůli tomu chlapci, kterého Ragen našel před mnoha lety na cestě a vy jste ho vychovali jako vlastního. Arlenu Sedlákovi.“

Gared upustil šálek a ten se roztříštil na podlaze.

„Myslíte, že je ještě naživu?“ zeptala se Elissa.

„Ovšemže je,“ odtušil baron Drvoštěp. „Je to Osvoboditel, ne?“

„Nikdo na světě nemiluje Arlena Sedláka víc než já,“ povzdechla si Elissa. „Byl to velmi nadaný chlapec a vyrostl z něj úžasný muž. Ale já jsem mu utírala slzy i zvrátky. Hádala jsem se s ním, když si postavil hlavu a já jsem viděla, že schází na scestí. Viděla jsem trápení, která v sobě nosil, a taky jsem viděla, jak si je vyčítá. Nevím, jestli se na něj někdy budu moci dívat jako na Osvoboditele.“

„Ono je to v podstatě jedno,“ řekla Leesha. „Osvoboditel nebo ne, vyslal tento svět na cestu, po níž musíme všichni jít.“

„Ale jestli tohle není dílo Osvoboditele, tak už nevím co,“ ozvala se Wonda. „Sním svůj luk a toulec k tomu, jestli je po smrti. Lidi na cestě ho vídají, pomáhá těm, co utekli z Laktonu.“

„Jeho tvář ale nikdo neviděl,“ namítla Leesha. „Klidně to mohla být Renna.“

„Arlenova žena,“ zašeptala Elissa. Ve svém životě litovala mnoha věcí, ale to, že nebyla Arlenovi na svatbě, ji řálo obzvlášť hluboko. Jestli si nějaký muž zaslouží v životě kapku štěstí, tak je to Arlen Sedlák.

„Noci, to je pravda,“ uvědomil si Ragen. „Nemyslel jsem si, že se najde žena, která toho kluka dokáže zkrotit,“ dodal po chvíli. „Jaká je?“

Leeshe se přes tvář mihl bolestný výraz a Elissa Ragena nenápadně kopl. Arlen o Leeshe a o tom, co spolu prožili, mluvil – byla to pro něj jiskřička zadušená strachem a zmatkem.

Ragenovi sice chyběl společenský jemnocit, ale v zásadě se nemýlil. Nebylo to jedinkrát, kdy Arlen Sedlák uprchl před ženou, která nabízela tolik radosti, že by to jeho zmučená duše neunesla. Co je to vlastně za ženu, která ho konečně dostala?

„Renna Sedláková mi zachránila život,“ přispěl Gared. „Všechny nás zachránila, když Osvoboditel spadl.“

„Spadl?“ opáčil Ragen. „Z útesu s tím démonem z pouště?“

Baron zavrtěl hlavou. „Předtím. Když za novoluní přišli do Kotliny mozkovci. Šel jsem s Rojerem a Rennou na výzvědy a objevili jsme průřvih jako hrom. Mozkoví démoni si kopali vlastní velechraný.“

„Noci,“ vyhrkl Ragen. „Jadrci umí chránit?“

„Jen ti mozkoví, zdá se,“ odpověděla Leesha, „ale před jejich chráněním vypadá to naše jako dětská čmáranice.“

„Bojovali jsme jako šílení, ale bylo jich příliš mnoho,“ pokračoval baron. „Já to zvládl zpátky jen díky tomu, že si mě Renna přehodila přes rameno. Rojer řekl panu Sedlákovi, co jsme viděli, a on vyskočil do nebe.“

„Cože?“ užasla Elissa.

„Vzlétl jako pták,“ potvrdila Wonda. „Tisíce lidí ho viděly, když plul po obloze a metal po démonech blesky jako sám Stvořitel.“

Ragen se nechápavě podíval na Elissu. „Jak je to možné?“

„On *sál* z velechraný,“ vysvětlovala Leesha. „Natáhl do sebe obrovské množství moci a pak ji vrhal na ty démonské chrany ještě předtím, než je stihli plně oživit. Jenže ona i velechraná má své meze.“

„V jednu chvíli zářil jako slunce, a pak najednou...“ Wonda vydechla. „Zhasl jako svíčka. Spadl a rozbil se na dlažbě jako vejce.“

Elissa se zajíkla a přitiskla si ruce na ústa.

„Myslel jsem, že už je všechno ztraceno,“ navázal zase Gared. „Nikdo se nevzdával, to ne, ale už jsme neměli moc naděje. Ale pak do toho vstoupila Renna Sedláková. Držela poslední obrannou hráz, když už všechny ostatní padly. Držela ji, dokud se k nám nevrátil pan Sed-

lák. Ti dva se chytli za ruce, zrovna když už se ta záplava valila dovnitř, a odhodili ji zpátky do noci.“

„Není mrtvý,“ nedala se Wonda. „Muž, který dokáže vyjít z takové...“

Leesha našpulila rty, pak si sama pro sebe přikývla a vstala. „Zasuň závoru na dveřích, Gare. Wondo, závěsy.“

Ragen, Elissa a Trnka nechápavě sledovali, jak jsou uzavíráni v místnosti, která se noří do tmy. Leesha odemkla zásuvku ve svém stole a vytáhla cosi, co vypadalo jako velký kus obsidiánu, ale oni dokázali snadno uhádnout, co to je, ještě dřív, než to zasunula do štěrbiny ve zdi a kolem nich se zjevila chránová síť. Obepnula místnost, křížem krážem potáhla podlahu a strop a všechny je zaplavila jemným chránovým světlem.

„Z této místnosti teď žádný zvuk neunikne.“ Leesha se vrátila na své místo, vzala si šálek a zamyšleně si usrkla. „To, co tady řeknu, zůstane jenom mezi námi.“

„Přisahám na slunce,“ řekl Gared.

„Jistě, mistryně,“ přikývla Wonda. Trnka souhlasně zachrčel.

Ragen vzal Elissu za ruku. „Máš naše slovo.“

„Té noci, kdy jsme se dozvěděli, že Krasijci napadli Lakton, za mnou přišla Renna Sedláková,“ začala Leesha. „A řekla mi, že Arlen je naživu.“

„Já to věděla!“ vybuchla Wonda. Gared zaburácel smíchy a spráskl ruce, jen to plesklo.

„Stvořiteli budiž chvála,“ zašeptal Ragen. Jen Elissa neřekla nic, tušila, že to ještě není konec.

„Taky mi řekla, že už se nevrátí,“ pokračovala Leesha. „Už se stali příliš mocnými a díky tomu přitahovali pozornost mozkovců ke Kotlině, podobně jako se to dělo Ahmannovi v Krasii. My jsme potřebovali čas, abychom si mohli vybudovat obranu, a tak Arlen odešel, aby nám ho poskytl.“

„Sám to řekl,“ dodal Gared. „Řekl Jardirovi, že on je ta poslední záležitost, kterou chce vyřídit, než se vydá bojovat do Jádra.“

„Cože?“ užasl Ragen.

„Arlen se dokáže rozplynout v mlhu stejně jako démoni,“ vysvětlovala Leesha. „Ostatně i Renna to dokázala, když jsem ji naposledy viděla. Arlen mi vyprávěl, že slyší, jak ho Jádro volá, a že by do něj mohl sklouznout jako jadrnec za úsvitu.“ Smutně potřásla hlavou. „Ale očividně si nemyslel, že by tam měl nějakou valnou naději na úspěch, i kdyby to nakrásně zkusil.“

„Rozhodně větší než kdokoli z nás,“ prohlásil Gared.

Ragen zachoval klid, ale tiskl Elisse ruku tak silně, až ji to bolelo. Volnou rukou ho pohladila po ruce a jeho napětí povolilo. „Gared má pravdu. Kolikrát Arlen unikl smrti? On se vynoří zas, zrovna když se budeme vzdávat vši naděje, a všechno začne nanovo.“

Ragen se rozesmál. „Jo, je to můj kluk.“

„Ale do té doby musíme dělat to, oč nás žádal, čili posílit,“ navázala Leesha. „Přestat se starat o to, jak se pozabíjet navzájem, a soustředit se na jadrnce.“

„My jsme si s tím válčením nezačali, mistryně,“ namítl Ragen. „To Krasijci věří, že šarak ka se blíží, a Eveja jim říká, že lidstvo má naději pouze tehdy, když všichni pokleknou před Trůnem lebek.“

„Oni si začali,“ souhlasila Leesha, „ale zaděláno na to bylo léta. Euchor nevyrobil své ohňometné zbraně a nevycvičil k nim své vojáky přes noc.“

„To ne,“ souhlasil Ragen. „On už dlouho pokukoval po břechanovém trůnu a chce znovu sjednotit Thesu, samozřejmě pod svou vládou. Ale sám by první nikdy neudeřil.“

„Otázkou tedy je,“ řekla Leesha, „jestli se spokojí s Angiers, když už ho vlastně získal, nebo jestli využije Krasijce jako záminku pokračovat v tažení dál na jih ve snaze opanovat všechna Svobodná města.“

Elissa si vyměnila s Ragenem další pohled. „Potáhne dál. A od vás očekává, že půjdete s ním a ještě mu za to poděkujete. Kotlina je příliš mocná, než aby postával přede dveřmi, když mu na ni Angiers dává nárok.“

„Už mě otravujou lidi, co nikdy pro Kotlinu nevycedili ani kapku krve, a pak si sem přitáhnou a čekají od nás, že jim budeme poklonkovat a podlézat,“ zavrčel Gared.

„Tím se netrap,“ řekla Leesha. „Euchorovy zbraně tady nebudou fungovat tak dobře, jak si myslí.“

„Díky tobě,“ řekla Elissa. „Díky tvé magii.“

Leesha přikývla. „Mám chranění, které dokáže jejich lučebniny zneškodnit. Ohňometné zbraně nejsou v mých krajích vítány.“

„Naučíš nás něco z té kostní magie a řekneš nám, jak se ta *hora* uchovává?“ zeptala se Elissa.

Gared a Wonda se na mistryni zadívali, ale Leesha ani nezaváhala. „Jistě. Koneckonců, kdo myslíte, že učil mne?“

Pohlédla na Ragen. „Já vím, že jsi zanechal poslovského řemesla a odešel na odpočinek, cechmistře, ale snažně tě prosím, vezmi ještě

jednu, poslední zakázku a vystup mým jménem v Milnu před Jeho Milostí vévodou Euchorem.“

Ragen se poklonil. „Bude mi ctít, mistryně. Jeho Milost od nás beztak bude po návratu očekávat podrobnou zprávu. Máš mé slovo, že zachovám tajemství, které jsi mi svěřila, a budu jednat v tvém zájmu upřímně a poctivě.“

Leesha se na oplátku rovněž uklonila. „Čest je na mé straně. Podrobnosti můžeme probrat v následujících dnech. Prozatím vás tři zvu, abyste se nastěhovali sem do mé tvrze.“

„Děkuji, mistryně,“ řekla Elissa. „Rádi přijímáme.“

„V pohodě,“ utrousil Trnka. „Já mám trnčí v Kořenářském lese.“

Leesha vzhlédla. „Ty spíš v mém lese?“

„Jo,“ odtušil Trnka.

„Znáš mé Chraněné děti?“ zeptala se Leesha.

Trnka přikývl. „Viděl jsem je spoustakrát. Žijou v noci jako já. Odvážné, ale...“ Hledal slovo. „Zlostné.“

„Omrkneš mi je dnes v noci?“ zeptala se Leesha. „Byla jsem nějaký čas pryč a ráda bych věděla, co od nich můžu čekat, jestli je navštívím.“

Trnka přikývl. „Jo.“